

புதிது

எம்.வி.கே.பி.என்.எல்

இளம்பிறை

மரபு

MARAPU

Alaparas

in Tamil

by

Thampuzhi M.A. RAHAMAN

First Edition

1981 May, 1980

Price

Rs. thirty only

Pages

120

Illustrations

by Senthilnathan

Illustrator

Madurai

Printed

MITHRA Book Makers

Published by

Dr PON ANURA

MITHRA PUBLICATIONS

30 Valluvar Street

Madurai - 625 002

7/5-10, Arul Road,

Madurai - 625 002

102, Murug Street,

Madurai - 625 002

மித்ர வெளியீடு

சிட்னி - சென்னை - மட்டக்களப்பு

முதற் பதிப்பு : 19 மே 1996

மித்ர : 11

விலை ரூ.30.00

MARAPU

Allegories
in Tamil
by

Ilampirai M.A. RAHMAN

First Edition

19th May, 1996

Price

Rupees Thirty only

Pages

120

Illustrations

Veera Santhanam

47, Thiruvalluvar Salai,
Eldams Teynampet, Madras

Printers

MITHRA Book Makers

Published by

Dr. PON ANURA

MITHRA PUBLICATIONS

1/23, Munro Street,
Eastwood-2122,
Australia

375-10, Arcot Road,
Kodambakkam,
Madras-600 024

39, Vanniahs Street,
Batticaloa, Srilanka

சமர்ப்பணம்

அன்று

தன்னுடைய

சின்னஞ் சிறு செயல்களால்

என்னைக் கவர்ந்து,

பென்னம்பெரிய

உருவகத் தத்துவங்களை

என் மனசிலே

பதிய வைத்தவனும்

இன்று

அன்பிற்கு

அர்த்தம்

அருளுபவனுமான

பொன். அநூராவுக்கு

வினா-பதில்கள்

1. கருத்து
 2. கருத்து
 3. கருத்து
 4. கருத்து
 5. கருத்து
 6. கருத்து
 7. கருத்து
 8. கருத்து

9. கருத்து
 10. கருத்து
 11. கருத்து
 12. கருத்து

குறிப்புகள் - கருத்து

பதீப்புரை

புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களுடைய சமூக நல இலக்கிய முயற்சிகளையும், அவற்றிலே அவர்கள் உடையும் வெற்றிகளையும் சங்கை செய்வதற்கான பிரசார நிறுவனமாக மித்ர விளங்குவதை, ஏற்கத் துவங்கியுள்ளார்கள். இந்த அங்கீகாரம் நமது பணிகளை மேலும் விரிவுபடுத்துவதற்கான ஊட்ட சக்தியாக அமைகின்றது.

புதிய படைப்புகளின் இலக்கியப் பண்ணையாக மித்ர வளருகின்றது. புதிதுகளின் பரம்பல் மட்டுமே நமது நோக்கமல்ல.

வேர்களைத் துறக்காது - மறக்காது, அவற்றை உரிய - உயரிய முறையிலே பேணி, அவற்றின் சடைப்பாகப் புதியன படைத்துச் சாதித்தல் அவசியம். நமது தனித்துவத்தையும், அதன் சாங்கங்களையும் புதிய நாடுகளிலும், புதிய நூற்றாண்டிலும் பதித்து முன்னேறுவதற்கு இஃது ஆரோக்கியமான வழி. இதனை மீள வலியுறுத்துவது போலவும் மரபு வெளிவருகின்றது.

'மரபு' என்னும் உருவகக் கதைத் தொகுதி, கொழும்பு-அரசு வெளியீடாக 1964இல் வெளிவந்தது. தமிழில், மூல நூலாக வெளிவந்த, முதலாவது உருவகக் கதைத் தொகுதி இதுதான் என்று தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து, 'மரபு'வில் இடம் பெற்ற அதே மகுடங்களிலே புனையப்பட்ட கதைகள் அடங்கிய 'தீபன்' என்கிற இரண்டாவது தொகுதியை வெளியிடும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டதாயினும், ஏது காரணம் பற்றியோ அந்

நூல் வாசகரைச் சென்றடையவில்லை. 'மரபு', 'தீபன்' ஆகிய இரண்டு தொகுதிகளுக்காகவும் எழுதப்பட்ட முப்பது உருவகக் கதைகளும், முழுமையாக ஒரே தொகுதியாக, இந்நூல் வடிவில் தமிழ்ச் சுவைஞரைச் சேருகின்றது.

இதனை வெளியிடுவதற்கு உணர்ச்சி பூர்வமான ஒரு காரணமும் உண்டு. நான் நான்கு வயசுச் சிறுவனாய் இருந்த பொழுது, 'மரபு' என் அன்புக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இப்பொழுது 'ரகு மாமா' மலேசிய நாட்டிலே ஓர் இலக்கியப் பயணத்தினை மேற்கொள்ளுகின்றார். அதன் நினைவாகவும் இந்நூலினை வெளியிடுவதில் மகிழ்கின்றேன்.

கதைக் கலையிலே செம்மையான நுட்பம் கொண்டது உருவகக் கதைத் துறை. இந்நூல், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் புதிய படைப்பாளிகள் மத்தியிலே உருவகக் கதைகள் எழுதும் ஆர்வத்தினைத் தூண்டி ஆற்றலை வளர்க்கத் துணையாய் நிற்குமென நம்புகின்றேன்.

டாக்டர் பொன்.அநூர்

19.05.96

MITHRA PUBLICATIONS

1/23, Murre Street
Eastwood - 2122, Australia
(02) 868-2567

என்றுரை

ஆற்றலிலக்கியத்தீர் கிளை பிரிந்துள்ள எந்த இலக்கியத் துறைக்கும் தனித்துவமான இலக்கணமுண்டு. இந்த இலக்கணந்தான் ஒரு துறையினைப் பிறிதினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. சிறுகதை-நாவல்-நாடகம் போன்ற துறைகளிலே பொருள் இலக்கணம் விரிந்து கொடுக்கின்றது. செய்யுள், உருவகக் கதையாகிய இரண்டும் மரபுவழி பேணியே வளர்ந்துள்ளன. இவ்விருதுறைகளும் இலக்கணத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இசைந்தொழுக ஒப்புக்கொண்ட சீர்மையினாலேதான், இவை உயர்ந்த இலக்கியத் துறைகளாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றன.

சங்க காலத்திலே, செம்மை சார்ந்த இலக்கியங்களை ஆக்கித் தந்த சங்கச் சான்றோர்களும் உருவகத்தின் சிறப்பினை நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். அணிகள் செய்யுள்களுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. அணிகளைப் பெரும் பிரிவுகளாகச் சொல்லணி, பொருளணியென இரு வகைப்படுத்துவர். இவ் விரண்டிலும் பொருளணியே சிறப்புடைத்து. இதன் உட்பிரிவுகள் நூறு. வரிசையில், ஐந்தாவது இடத்திலே வைத்துப் போற்றப்படுவது உருவக அணியாகும். உருவ கவணியென்பது உவமான ஒற்றுமையினாலாவது, அதன் செய்கையினாலாவது ஏற்றுவித்தலாகும். எனவேதான், அத்து ஒற்றுமை யுருவகம், செய்கை உருவகமென இரு வகைத்து. வட நூலார் உருவகவணியை ரூபக அலங்காரமென்றும், ஒற்றுமை யுருவகத்தையும், செய்கை யுருவகத்தையும் முறையே அபேதரூபகமென்று தாத்ரூபகமென்றுங் கூறுவர். சங்கச் செய்யுள்களிலே வரும் அகத்துறைப் பாக்களில்

இறைச்சிப்பொருள், உள்ளுறையுமம் என்பன உருவகக் கதைகளுக்கான மூலக்கனிப் பொருள்களைக் கொண்டவையாக மினிர்கின்றன. இருப்பினும், உருவகத்தையே கதையாக்கும் இலக்கிய முயற்சிகள் அன்று. நடைபெறவில்லை. அக்காலத்திலே, பாச்செய்யுள் உருவமே இலக்கிய உருவமாக இருந்தமையினால், அஃதே உருவகச் சிறப்பினையுங்கையாண்டு மேன்மை பெற்றது.

ஈஸாப் என்னும் கிரேக்க அடிமை பல உருவகக் கதைகளைச் சொல்லி வந்தார். பிற்காலத்தில் அவை தொகுக்கப்பட்டன. அவருடைய உருவகக் கதைகள் பலவற்றை நாம் பாலர் வகுப்புத் தொடக்கம் படித்து வந்திருக்கின்றோம். தற்காலத்து இலக்கியக் குணமாய்வாளர் ஈஸாப் கதைகளிலே நீதிப் போதனைகள் வெளிப்படையாக இடம்பெற்ற அளவுக்குக் கலையம்சம் இடம் பெறவில்லையெனக் கருதுகின்றார்கள். அவருடைய உருவகக் கதைகள், தாம் சொல்ல வந்த கருத்துக்களைக் கதைகளின் முடிவுகளிலே தூலமாகக் கொண்டிருப்பதுதான் இக்குறைப்பாட்டிற்குக் காரணமாகும்.

ஏசுநாதர் தமது தத்துவங்களையும், கருத்துக்களையும் விளக்குவதற்கு உவமைகளையும், உருவகங்களையும் ஏராளமாகக் கையாண்டுள்ளார். 'நற்செய்தி' (Gospel)யில் ஏசுநாதர் கற்பித்த உருவகங்கள் விரவிக் கிடக்கின்றன. விதை விதைப்பவனின் உருவகம் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

... கேளுங்கள். விதைக்கிறவன் ஒருவன் விதைக்கப் புறப்பட்டான். அவன் விதைக்கையில் சில விதைகள் வழியருகே விழுந்தன; பறவைகள் வந்து அவற்றைப் பட்சித்துப் போட்டன. சில விதைகள் அதிக மண்ணில்லாத கற்பாறையிடங்களில் விழுந்தன. மண் ஆழமாய்

இராததினாலே அவை சீக்கிரமாய் முளைத்தன. வெய்யில் ஏறினபோதோ, காய்ந்துபோய் வேரில்லாமையால் உலர்ந்து போயின. சில விதைகள் முள்ளுள்ள இடங்களில் விழுந்தன; முள்வளர்ந்து சிலது அவற்றை நெருக்கிப் போட்டது. சில விதைகளோ நல்ல நிலத்தில் விழுந்து நூறாகவும், சிலது முப்பதாகவும் பலன் தந்தன....

ஏசுநாதரின் போதனைகளைப் பலருங் கேட்டனர். கேட்பவர்களுடைய உள்ளங்களிலே தம்முடைய போதனைகள் பல்வேறு இடங்களிலே விழுந்த விதைகளைப் போன்று தான் வளருகின்றன என்பதை உணர்ந்து, அதனை வெகு அழகாக விளக்கியுள்ளார்.

முதன் முதலில் புத்தி பூர்வமாக உருவகக் கதைகளை எழுதியவர் கலீல் கிப்ரான் அவர்களேயாம். உருவகக் கதை என்னும் இலக்கியத் துறைக்கு, முழுமை பொருந்திய கலைத்துவந் ததும்பும் உருவகக் கதைகள் பலவற்றைப் படைத்து அணி செய்துள்ளமையால், அவரை உருவகக் கதைத் துறையின் பிதா மகரெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தும். அவர் கருப் பொருள்களை மட்டுமல்ல, பிரகரண நாதத்தினையும் செம்மையாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஒரு கருத்தினை, அல்லது ஒன்றையெனத் தோன்றும் பல கருத்துக்களைத் தன்னுள் தாங்கியிருக்கும் ஒரு பாரிய தத்துவத்தினை அவரது உருவகக் கதைகள் கொண்டிருக்கின்றன.

சாகாவரம் பெற்ற ஓர் உருவகக் கதையினை எழுதிப் புகழ் பெற்றவர் ருசிய எழுத்தாளரான சொலோக்கோவ் ஆவர். அந்த உருவகக் கதையை இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுதல் நன்று.

ஒரு பெரிய மீன் சிறிய மீனைக் கண்டதும் அதை விழுங்க வாயைத் திறந்தது. “இதுபெரிய அநீதியாக இருக்கின்றதே! எனக்கும் வாழும் உரிமையுண்டு. சட்டப்படி எல்லா மீன்களும் சமமானவை” என்று சிறுமீன் கத்தியது. பெரிய மீன் அமைதியாக “சட்டத்தைப் பற்றி ஏன் சும்மா அளக்கின்றாய்? நான் உன்னை விழுங்கக்கூடாது என்பதுதானே உன் எண்ணம்? சரி, இதோ என்னையே நீ விழுங்கி விடேன். விழுங்கு அப்பனே, விழுங்கு. எதற்காக இப்படிப் பயப்படுகின்றாய்? நான் உன்மேல் பாய்ந்துவிடமாட்டேன்” என்று பதில் சொல்லிற்று. சிறு மீன் துணிவுகொண்டு வாயைத் திறந்து அந்தப் பெரிய மீனை விழுங்க ஆனமட்டும் முயன்றது. கடைசியிலே பெருமூச்சு விட்டு, நம்பிக்கையை இழந்து, ‘நீ சொல்வதுதான் ஐயா உண்மை, என்னை விழுங்கிவிடு’ என்றது.

‘யானைத் தந்தத்தினைக் கடைந்து சிறிய தாஜ் மஹால் ஆக்குவதற்குச் சமம் உருவகக் கதைகள் சமைப்பது’ என்று மராத்திய எழுத்தாளர் வி.ஸ. காண்டேகர் உருவகக்கதைகள் பற்றிக் கூறிய இலட்சணம் சொலோக்கோவின் உருவகக் கதைக்கு மிக நேர்த்தியாகப் பொருந்துகின்றது.

பாரத நாட்டின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு உலகப் புகழ் சம்பாதித்துக் கொடுத்த கவி தாசூர் அவர்கள், புராதன பாத்திரங்களை வைத்துப் பல அழகான உருவகக் கதைகளை எழுதியுள்ளார்கள். வி.ஸ. காண்டேகரும் பல அருமையான உருவகக் கதைகளை எழுதியுள்ளார்.

எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவகக் கதையின் இலக்கணத்தைத் தவறாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் போலும்! உரு

வகக் கதைகள் எழுதுவதற்குக் கற்பனை வளமும், சிந்தனையாற்றலுந் தேவை. பிரத்தியட்சமாகப் பார்ப்பவற்றிற்குக் கதை உருவங் கொடுத்தல் என்று உருவகக் கதைத் துறையிலே வித்தாரஞ் செய்ய இயலாது. உருவகக் கதை ஆசிரியன், தனது சௌகரியத்திற்கேற்ப மரங்களைக் கூடப் பேச வைத்து விடுவான். அஃது அவனது சிந்தனைத் தேவையினையும், கற்பனை வளத்தினையும் பொறுத்தது. அஃறிணைப் பொருள்களை மட்டுமே வைத்து சிருட்டிக்கப்படுவதுதான் உருவகக் கதையென அநேகர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனாற்றான், அஃறிணைப் பொருள்களைப் பாத்திரங்களாக வைத்து எழுதும் ஒரே ஒரு பான்மையினை வைத்துக்கொண்டு, குட்டிக் கதைகளையும் சிறுவர் கதைகளையும் உருவகக் கதைகளென்று இடர்ப்படும் எழுத்தாளர்கள் நம் மத்தியிலே இருக்கின்றார்கள்.

ஓர் உருவகக் கதை நேர்த்தியான ஒரு கருத்தினைப் பரிவர்த்தனை செய்ய முயல்கின்றது. அந்தக் கருத்து ஓர் இனத்திற்கோ, ஒரு குழுவினருக்கோ மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுமன்று. அனைத்துலக உண்மை; உண்மையின் உண்மை! கருத்திற்கு இவ்வளவு அழுத்தங் கொடுப்பதினால் ஒரு கருத்தோ, போதனையோ மட்டும் உருவகக் கதையாகிவிடுமென யாரும் பிழைபடக் கருதிவிடக்கூடாது. ஒரு கருத்தினை, பல கருத்துக்களோ என்கிற மலைப்பினைத் தரும் ஒரு பாரிய தத்துவக் கருத்தினை கதைப் பாணியிலே சொல்ல முற்படுகையிலேதான் ஓர் உருவகக் கதை உதயமாகின்றது.

சிறு கதையில் இடம்பெறுவதைப் போன்று, உருவகக் கதையிலேயும் பாத்திர அமைப்பும் நிலைக்களஞ்சீர்த்திரிப்பும் இடம் பெறலாம். ஆனாலும், இவற்றிலே, தேசியப்

போக்கு-பிராந்திய மணம்- எதார்த்தப் பாங்கு என்பனவற்றிற்கு அறவே இடமில்லை. அவை தமது தனித்துவமான தூல்வடிவங்களை இழந்து, ஒரே ஒருமைப்பாட்டில் இழைகின்றன. சிறு கதையில், ஆறுமுகன் என்கிற ஒரு பாத்திரத்தை அறிமுகப்படுத்தும்பொழுது, எவ்வளவு வார்த்தைகளையுஞ் செலவு செய்து, இடம் பிடிக்கும் முறையில், முழு உருவத்தையும் மனத்திரையிலே விழச் செய்யலாம். இத்தகைய சொல்விரயத்திலே உருவக்கதை ஆசிரியனால் ஈடுபட முடியாது. பாத்திரத்தின் பெயர் அறிமுகமே மேற்படி பாத்திரத்தின் குண இயல்புகளைப் புலப்படுத்தி விடக்கூடியதாக அமைவது நன்று. உருவக்கதை பரிமாறுங் கருத்தினைப் பொறுத்தே பாத்திரம் தனித்துவம் பெறுகின்றது.

உருவக்கதைக்குச் செய்யுள் வழக்கிலே தோய்த்தெடுத்த வன்ன நடையே உகந்தது. இதற்குக் காரணம், உருவக்கதைகளிலே இடம்பெற்றுள்ள சொற் சிக்கனந்தான்! நல்ல பாட்டிலே ஒரு சொல்லை மாற்றவோ, வெட்டவோ இயலாது. பாடலிற் கையாளப்படுவதைப் போன்று, சொற்கள் உருவக்கதையிற் கையாளப்படுதல்வேண்டும். சொற்களை அவற்றின் பெறுமதியை உணர்ந்து பூரண அர்த்தங்கள் தொனிக்கக் கச்சிதமாக உபயோகித்தல் அவசியமாகும்.

உருவக்கதை, பரிவர்த்தனை செய்ய வந்த கருத்து அதன் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் படர்ந்து கிடக்கின்றது. உருவக்கதை, சிந்தனையைத் தூண்டும் மிக உச்சமான சூழலில், போதனையை வெளிப்படையாகச் சொல்லாது முடிவடைந்து, நிறைவினைத் தரும்.

நல்லதோர் உருவக்கதையை ஒரு காவியத்திற்குச் சமமானதென்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள். அது சிறந்த

சிந்தனையினதும், தேர்ந்த கலையினதும் உன்னதமான ஓர் இலக்கிய உருவாகும்.

உருவகக் கதைகள் எழுதுவதில், ஈழத்தில் எனக்கு முன்னோடிகளாய் விளங்கிய சு.வே.,எஸ்.பொ. ஆகியோரின் நோக்குகள் இதில் இணைந்துள்ளன. இதனை மலேசியாவில் வெளியிடுதல் வேண்டும் என்று சதா தூண்டி ஊக்கந் தந்தவர் நண்பர் - பேராசிரியர் இர.ந.வீரப்பன் அவர்கள். இத்தொகுதிக்கு அழகும் ஆழமும் சேர்க்கும் சித்திரங்களை ஓவியர் வீரசந்தானம் அவர்கள் மிகக் குறுகிய காலத்தில் வரைந்து உதவினார். இவர்கள் அனைவருக்கும், மித்ர வெளியீட்டாளருக்கும் என் மனசு நிறைந்த நன்றிகள்.

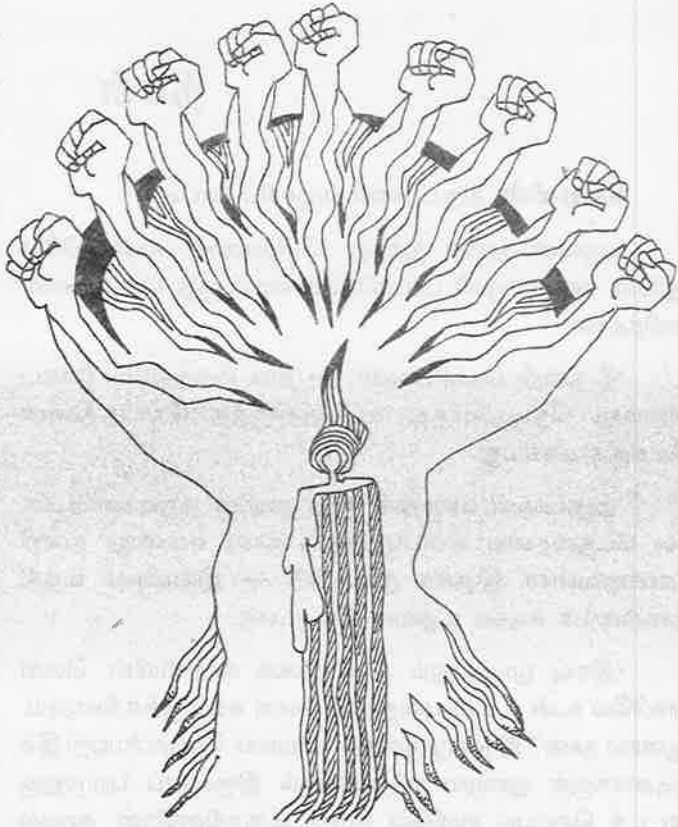
எம். வி. சந்திரன்

சென்னை-600 024

19.05.96

உள்ளே

தீபன்	18
ஆதாரம்	22
ஆதாரம் - 	23
தத்துவம்	26
தத்துவம் - 	30
உழைப்பு	33
உழைப்பு - 	37
தாய்மை	43
தாய்மை - 	47
சின்னம்	50
சின்னம் - 	52
பயன்	55
பயன் - 	58
ஞானம்	61
ஞானம் - 	64
நிறம்	67
நிறம் - 	69
பலம்	73
பலம் - 	77
படைப்பு	80
படைப்பு - 	86
தியாகம்	89
தியாகம் - 	91
வினா	94
வினா - 	95
மரபு	98
மரபு - 	105
நிறைவு	112
நிறைவு - 	114
நியதி	118

தீபன்

சேவலின் திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடல்.

உழவன் துயில் துறந்து விழித்தனன். மூலையிலே பதுங்கி, ஊமை ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்த விளக்கினை அவித்தான்.

'நீ நன்றி கொல்பவன்!' — தன் மனத்திலே நீண்ட காலமாக நெடிதுயர்ந்து கட்டித்திருந்த கோபத்தினை விளக்குக் கக்கியது.

'ஆதவனை வணங்கி, நீர்த் தாயின் கருணையுடன், நில மடந்தையை வளப்படுத்தும் நான் எவ்வாறு நன்றி கொன்றவனாக இருக்க முடியும்?' — இவ்வினா உந்தி மூளையைக் கடிக்க உழவன் கேட்டான்.

'இரவு முழுவதும் நீ உறக்கக் கன்னியின் மென் மார்பிலே உன் உடல் புதைத்துச் சயன சுகம் புசிக்கின்றாய். ஆனால் நான்? இரவு முழுவதும் உறங்கா நோன்பியற்றி இக் குடிசைக்குள் நுழைய எத்தனிக்கும் இருளைப் புறமுதுகு காட்டச் செய்யும் சமரிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றேன். காவல் செய்யும் என் வீரப்பணிக்கு நீ செய்யும் கைமாறு என்ன? என்னை அவித்து விட்டு, சூரியனை வணங்க ஒடுகின்றாய்.

தீபன்

உன் அஞ்சலிகள் என் பாத சமர்ப்பணத்திற்கே உகந்தன —
விளக்கு சினத்தின் காங்கையைக் கக்கியது.

‘தீபச்சுடரை ஏந்தியதால், ஞானச் சுடரைத் தாங்கிய தான ஏமாப்பிற் பேசுதல் அஞ்ஞானஞ் சார்ந்தது. அஞ்சலி என்பது அதனதன் பாவனையைப் பொறுத்ததே. உன்னைத் துடைத்தும், மினுக்கியும் சுத்தமாக வைத்திருக்கின்றேன். தேவைக்குத் திரியும், உண்ண நெய்யும் நியமஞ் தவறாது தருகின்றேன். உன் திரியின் சுடரிலே தீப் பூவைப் பொருத்து பவனும் நானே. என் பணியின் தொடர்ச்சியாக உன் பணி படருகின்றது. சௌகரியத்திற்கான இணக்கமும் ஏற்பாடும். அஞ்சலி என்ற வார்த்தைக்கே இடமில்லை!’

‘நெய் - திரி - தீப்பூ என எதுவுமே நீ சூரியனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. இதனால் அவன் அஞ்சலிக்குரிய பொருளாகி விட்டான்! அப்படித்தானே?’ — விளக்கின் குரலிலே சக்களத்தியின் மனப் புழுக்கம் மண்டிக் கிடந்தது.

‘விளக்கே உன்னை நான் சூரியனின் ஒளியிலேயும் பார்க்க முடிகின்றது; உன் ஒளியிலேயும் பார்க்க முடிகின்றது; தூர்ந்து போகும் மங்கிய கங்கிலேகூட உன்னைப் பார்க்கலாம். சூரியனை அவன் ஒளியிலே தவிர, பிற ஒளிகளின் துணை கொண்டு பார்க்க முடிகின்றதா? சூரியனின் ஒளியிலிருந்து தான் அனைத்துலக சக்திகளும் பெறப்படுகின்றன.

‘நீயும் நானும் அவனுடைய சக்தியினதும் அருளி னதும் தயவே.’

‘சூரியன் ஒளிமயமான கர்த்தா; நான் ஒளியை ஏந்தி நிற்கும் கருவி’ என்றது விளக்கு உண்மையை தரிசித்த பாவத்துடன்.

இரவு பிறந்தது.

நிறை நிலா வானிற் பவனி வந்தது! வானத்தில், வெகு வெகு தூரத்தில் நட்சத்திரங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. இவை நிலவைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டின.

‘என் மீது ஏனிந்த ஏளனம்?’ – நிலா மனத் தாங்கலுடன் கேட்டது.

‘நீ உல்லாசமாக பவனி வரும் ஒயிலிலே வழியும் அகந்தையையும் அஞ்ஞானத்தையும் பார்த்தோம். சங்கேத மொழியிற் கண் சிமிட்டி இதனைப் பாராட்டுகின்றோம்’ எனக் கூறியது தன்னை ஏனையவற்றிற்கும் வாயாக நியமித்துக் கொண்ட ஒரு நட்சத்திரம்.

‘நீங்கள் மட்டும்?’ என வெகுண்டது நிலா.

‘நாங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சூரியன்’ களங்கம் ஒன்று நிலாவிலே கவிந்தது.

குடிசைக்குள் ஒளிபரப்பிய விளக்கின் மீது வீட்டில் ஒன்று மோதியது.

கடர் அழிந்தது; விளக்கு அவிந்தது.

‘ஐயா! உலகம் இருண்டு விட்டதே!’ என விளக்கு அலறியது.

‘பயப்படாதே நான் இருக்கிறேன்!’ என்றது முற்றத்திலே கிடந்த மின்மினிப் பூச்சி ஒன்று.

அப்பொழுது சாமக் கோழி கூவிற்று. □

ஆதாரம்

பழம் பெருமையுடன், பல நூற்றாண்டு காலமாக அந்த ஆலமரம் வாழ்கின்றது.

அதன் வாழ்வுக்குத் தாமே ஆதாரமென்று இலைகள் நினைத்தன.

இல்லை, தாமே ஆதாரமென்று விழுதுகள் நினைத்தன.

இவை இரண்டும் பைத்தியங்கள் என்றும், தாமே மரத்திற்கு ஆதாரமென்றும் மணலுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் வேர்கள் நினைத்தன.

இவற்றின் எண்ணங்களை உணர்ந்த அம்முது மரஞ் சிரித்தது.

“ஏன் சிரிக்கின்றாய்?” என மூன்றும் ஏககாலத்திற்கேட்டன.

“இல்லை. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் உங்களையும் என்னையும் தன்னுள் அடக்கி வைத்திருந்த ஒரு சின்னஞ் சிறு விதையை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். பாவம், நாங்கள் தோன்றுவதற்காக அது தன்னைத் தானே அழித்துக்கொண்டது.”

அப்போது...

பேச்சுக்குத் தடையாக ஒரு காகம் ஓர் ஆலம் பழத்தைக் கொத்திச் செல்கின்றது... □

ஆதாரம் - II

தலைமுறைகள் பலவற்றின் முதுசொமாம் பெட்டகம். பழைமையின் தவக்கோலம். அதற்குள்ளிருந்த எழுத்தாணிக்கும் சுவடிக்கும் தோது பொருந்தவில்லை. அவற்றிற்கிடையில் வாதப் பிரதிவாதங்கள் மலிந்தன.

‘நான் என்னையே அழுத்தித் தேய்த்து எழுதியிருக்கா விட்டால் ஏடு உருவாகியிருக்க மாட்டாது’ -- இஃது எழுத்தாணியின் கட்சி.

‘பனங்குருத்தின் சார்போலையாக இருந்து பசுமையின் குமர்க் கோலங்கூடப் பெறவில்லை. அத்தகைய பிஞ்சுப் பருவத்தில் என்னையே பலிப் பொருளாக அர்ப்பணித்தேன். உந்நத தியாகத்தின் புனர் ஜென்மமாக ஏடு சமைந்தது!’ -- இதுவே சுவடியின் கட்சி.

இந்தப் பிணக்கினைத் தீர்க்க கறையான் சிந்தையிற் சிரத்தை பூண்டது. சுவடியை அரித்துத் துளைக்கும் தினக் கடமையில் அஃது ஈடுபடலாயிற்று.

அவ்வேளையில் பெட்டகத்தின் கிழானுக்கும் தமிழறிஞர் ஒருவருக்கும் நட்பு விளைந்து கனிந்தது. செல்லரித்துச் சிதைந்து போகும் நிலையிலிருந்த ஏட்டிற்குச் சிறை வாழ்க்கையிலிருந்து மீட்சி சித்தித்தது. அந்த ஏட்டினை அச்சுவாகனம் ஏற்றத் தமிழறிஞர் அக்கறை கொண்டார். அக்கறை வினையாகக் கட்டித்தது.

மரபு

தமது உழைப்பினையும், புலமையினையும் விளம்பரப்படுத்தும் வகையில் தமது பெயரைப் பதிப்பாசிரியராகப் பொறித்து அந்நூலினை வெளியிட்டார்.

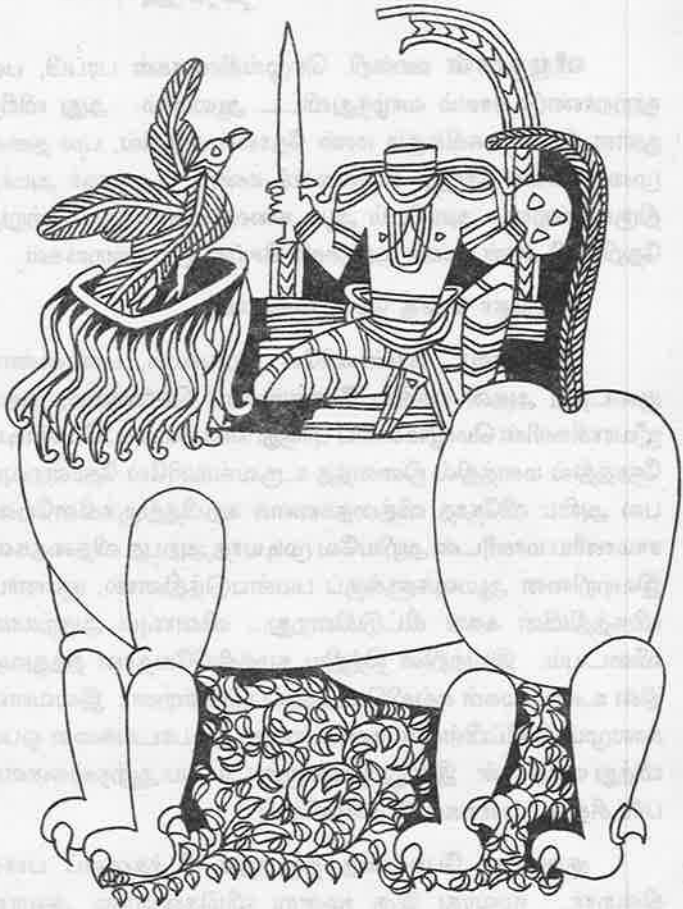
ஏட்டின் ஆக்கத்திற்கு பனையின் சார்போலையோ, எழுத்தாணியோ இன்றியமையாத ஆதாரங்களல்ல என்பதை வழக் குரைத்தன, உணர்ந்தன.

பதிப்பாசிரியரின் தமிழ்ச் சேவையைப் பாராட்டும் முகமாகத் தமிழறிஞர்கள் விழாக்கள் எடுத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

அந்நூலினை வாசித்தின்புற்ற இலக்கியச் சுவைஞன் ஒருவன் 'இந்த நூலினை இயற்றியவனின் புலமை மிக அற்புதமானது. அப்புலவனின் பெயரென்ன? அவனின்றித் தமிழிற்கு, இத்தகைய தரமுயர்ந்த இலக்கியச் செல்வம் கிடைத்திருக்குமா?' எனக் கேட்டான்.

நூலாசிரியனின் பெயரை நிறுவுவதில் புதிய வித்துவச் சண்டை ஒன்று நுகும்பு கண்டது. □

யிசுதீசு

தத்துவம்

விழுதுகள் ஊன்றி, செழுங்கிளைகள் பரப்பி, பல நூற்றாண்டு காலம் வாழ்ந்துவிட்ட ஆலமரம். அது விரித்துள்ள நிழலிற் சுகிக்கும் மான் தோலாசனத்தில், பல தலை முறைகளைச் சேர்ந்த சீடர்களைக் கண்ட குருநாதர் அமர்ந்திருக்கின்றார். அவரிடம் ஆய கலைகளைத்துங் கற்றுத் தேறிய சீடர்கள் மூவர் அஞ்சலி செய்து நிற்கின்றார்கள்.

குருநாதர் பேசத் தொடங்கினார்:

“சீட்காள்! விண்ணிலே பறக்கவும், மண்ணைக் குடைந்து அதன் மத்திய கோளம்வரை செல்லவும், அற்ப ஜீவராசிகளின் மொழிகளைப் புரிந்து கொள்ளவும், வேண்டிய நேரத்தில் மனத்தில் நினைத்த உருவங்களிலே தோன்றவும் பல அரிய விநோத வித்தைகளைக் கற்பித்திருக்கின்றேன். சாமானிய மானிடன் அறியவே முடியாத அற்புத வித்தைகள். இவற்றினை ஆய்வுகளுக்குப் பயன்படுத்தினால், ஞானாபி விருத்தியின் சுகங் கிட்டுகின்றது... வினாவும் அதற்கான விடையும். இவற்றின் நித்திய சுழற்சியிலேதான் தத்துவத்தின் உண்மைகள் கல்லியெடுக்கப்படுகின்றன.. இவ்வளவு காலமும் கிளிப்பிள்ளை மனப்பாங்குடன் பாடங்களை ஒப்பு வித்து வந்தீர்கள். இன்று உங்களுடைய சுய ஆற்றல்களைப் பரீட்சித்துப் பார்க்கப் போகின்றேன்.”

குருநாதர் பேசுவதை நிறுத்திச் சீடர்களைப் பார்க்கின்றார். மூவரது இரு மூன்று விழிகளையும் அவரது தீட்சண்யம் துழாவுகின்றது.

தத்துவம்

“தங்களுடைய சித்தம்.”

“இந்தப் பரீட்சையிலே முன்பெவருந் தேறவில்லை.”

“நாங்கள் வெற்றி பெறுவோம்,” என மூவரும் ஒரே குரலிற் பதிலிறுக்கின்றனர்.

குருநாதர் குஞ்சிரிப்பு ஒன்றினை உகுகின்றார்.

“நம்பிக்கைதான் வெற்றியின் அடித்தளம்.”

“சொல்லுங்கள்; செய்யக் காத்திருக்கின்றோம்,” என ஒருவன் துரிதப்படுத்துகின்றான்.

“அவசரம் அஞ்ஞானப் பாதை; நிதானம் தெளிவுப் பாதை. ஒரு வினாவுக்கு உங்களுடைய விடை தேவை.”

“வினாவா?”

“ஆம். இது மனிதனின் தன்மயமான சுய விசாரணை. நாம் எப்படித் தோன்றினோம்? ஏன் தோன்றினோம்? புதிய சந்ததிகள் ஏன் தோன்றுகின்றன?— இப்படிச் சங்கிலிக் கோவையான பல வினாக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது வாழ்க்கை. வாழ்க்கை சிருஷ்டிச் சக்கரத்திலே சுழல்கின்றது. வாழ்க்கையென்னும் சக்கரத்தினைச் சுழற்றும் அந்தச் சிருஷ்டித் தத்துவம் என்ன என்பதுதான் கேள்வி.”

“சிருஷ்டித் தத்துவம் என்றால் என்ன?”— என மூவருங் கேட்கின்றனர்.

“ஆம். இந்த வினாவுக்கு அறுபது நாழிகைகளுக்கிடையில் விடை தர வேண்டும்.”

மூவருங் குருதேவரை வணங்குகின்றார்கள்.

“இந்தச் சிருஷ்டித் தத்துவ முடிச்சினை எவன் அவிழ்க்கின்றானோ, அவனே என் வாரிசு. அவனே நான் அமர்ந்திருக்கும் மான்தோலாசனத்தில் அமருவான்... ஞாபகமிருக்கட்டும்... வினாவும் அதற்கான விடையும். அஃது அறிவுப்பாதை.”

மூன்று சீடர்களுடைய உள்ளங்களிலேயுஞ் சிருஷ்டித் தத்துவத்தினை அறியும் ஆவல் விஸ்வரூபங் கொள்ளுகின்றது.

ஒருவன் விண்ணிலே பறக்கின்றான்.

இன்னொருவன் மண்ணைக் குடைந்து வெகு வெகு உள்ளே நுழைகின்றான்.

மற்றவன் குருநாதர் முன்னால் கைகட்டி நின்று யோசிக்கின்றான்.

குருதேவர் தமது நேத்திரங்களை இமைக் கபாடத்திற்குள் மூட்டி, நிஷ்டையில் ஆழ்கின்றார்.

அறுபது நாழிகைகள் கழிகின்றன.

குருநாதரின் விழிகள் திறக்கின்றன.

விண்ணிலே பறந்தவன் திரும்பவில்லை.

மண்ணைக் குடைந்து சென்றவனும் திரும்பவில்லை.

கைகட்டி நின்றவன் மட்டும், எதிரிலே நிற்கின்றான்.

அவன் மருங்கில் ஒரு பெண்.

தீர்துவம்

சீடன் குருதேவரை வணங்கி எழுகின்றான்.

“விடை கிடைத்ததா?”

“ஆம், சுவாமி.”

“யாது?”

“விடையா? இதோ!...” எனப் பெண்ணைக் காட்டுகின்றான்.

குருநாதர் ஏனாமாகச் சிரிக்கின்றார்.

“இவள் ஒரு பெண். பலவீனங்களின் உருவம்.”

“ஆனாலும், என் அன்னை.”

‘அன்னை’ என்கிற வார்த்தை குருநாதரின் உள்ளத்திலே பல தடவைகள் எதிரொலிக்கின்றது. ஒரு கணஞ்சிந்தனைத் திரிகையில் மூளை அரைக்கப்படுகின்றது.

பேச்சு எதுவும் வரவில்லை.

ஆலமரத்தின் கீழிருந்து எழுந்து நடக்கத் தொடங்குகின்றார்.

மான்தோலாசனம் வெறுமையாகக் கிடக்கின்றது.

அன்னை அவனைப் பார்த்து முறுவலிக்கின்றாள்.

சீடன் மான்தோலாசனத்தில் அமர்கின்றான். □

தத்துவம் - II

ஒரு சமயம் எல்லோரும் பிரமனின் முன்னிலையிற் கூடினார்கள்.

தேவர் - ராக்கதர் - மானிடர் ஆகிய சகலருமே.

விழி திறந்த பிரமன் எல்லோருக்கும் 'அ' என்ற அட்சரத்தை அருளினான்.

“தேவர்களாகிய நாம் அளவுக்கு மீறிய சுகபோகங்களில் ஈடுபாடுடையவர்களாக வாழ்கிறோம். 'அடக்குக; காமத்தை அடக்குக' என்ற உபதேசத்தைத்தான் பிரமன் தந்திருக்கிறான்” எனத் தேவர்கள் விளக்கினார்கள்.

“ராக்கதர்களாகிய நாங்கள் அதிகமாகவே கோபத்தின் வசப்படுகின்றோம். இதன் காரணமாகத் தயை-தாட்சண்யமற்று மற்றைய உயிர்களுக்கும் அதிகம் இம்சை விளைவிக்கின்றோம். எனவே, 'அன்பாக இரு; சினத்தைத் தவிர்த்து அன்பாக இரு' என்றுதான் பிரமன் உபதேசித்திருக்கின்றான்” என ராக்கதர்கள் விளங்கிக் கொண்டார்கள்.

“மானிடர்களாகிய நாங்கள் தற்பற்று மிக்கவர்களாகப் பணமே சகலதும் எனக் கொண்டாடித் திரிகின்றோம். எனவே, 'அறஞ் செய விரும்பு; அறத்தையே இயற்று' என்றுதான் பிரமன் போதித்திருக்கின்றான்” என மானிடர் பாராட்டினார்கள்.

தத்துவம்

பிரமன் மூன்று பகுதியினர் கற்பித்த விளக்கங்களை யும் சரியென ஏற்றுக் கொண்டான்.

‘பிரமா! ஒரே அட்சரத்திற்கு மூன்று வேறுபட்ட விளக்கங்கள் எவ்வாறு பொருந்தும்?’ என நாரதர் கேட்டார்.

‘ஒவ்வொரு சாராரும் தத்தமது அநுபவத்திற்கும் பக்குவத்திற்கும் ஏற்பவே பொருள் விரித்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். பக்குவத்தின் தளத்திற்குப் பொருந்துவதுதான் அர்த்தமும்’ என்றான் பிரமன். □

(ஆச்சாரிய வினோபாஜி கையாண்ட கதையின் கூறு ஒன்று இக்கதைக்கு அருட்டுணர்வாக அமைந்தது.)

உழைப்பு

I

அவன் உயிர் வாழ்ந்த காலத்தில்..

உலகை மறந்த, சுயத்தை மறந்த, நீண்டநேர உழைப்பு.

கைகள் ஓய்ந்தன; தூரிகை நின்றது.

ஓவியம் பூர்த்தியாயிற்று.

அற்புதமான சிருஷ்டி. கலையின் நிறைவு. போதின் புன்னகையில் மலர்ந்த ரோஜா மலரை இரண்டு இலை களுடன் கிள்ளியெடுத்து, அப்படுதாவிலே செருகி வைத் ததைப் போல... அவ்வளவு அசல்.

‘கலையென்பது பிரதியெடுக்கும் விவகாரந் தான். இயற்கை அன்னை தந்துள்ள ரோஜா அநித்தியமானது. இன்று மலர்ந்து, நாளை வாடி, மறுநாள் அது வாழ்ந்த சுவடுந் தூர்ந்து... நான் இப்படுதாவிலே படைத்துள்ள ரோஜா, கலா சிருஷ்டியாக நித்தியத்துவ மெய்தி வாழப் போகின்றது...’

நிறைவிலே துளிர்ந்த எண்ண அலைகளைப் பசியுணர்வு விழுங்கத் தொடங்கிற்று. மூன்று நாள்கள் முழுப் பட்டினி. அதன் உக்கிரத்தின் நீள்கரம் அடிவயிற்றைத் துழாவிற்று.

மரபு

‘எனது ஆற்றலைப் பிழிந்து உருவாக்கிய ஒவியங்கள். ஒரிரண்டை விற்றால், ஒரு மாதத்திற்குப் பணக் கவலையே இருக்க மாட்டாது. அற்புதமான ஒவியங்கள்; நல்ல விலைக்குப் போகும்...’

முதன் முதலாகத் தனது படங்களை விற்கப் புறப்பட்டான். தன்னம்பிக்கை நிழல் விரிக்க நீளநடை.

கலாரசனை மிக்க தனவந்தர்களென்று மக்களால் ஏததப்பட்டோர் ஒவ்வொருவருடைய வீட்டுப்படியாக ஏறி இறங்கியாக்விட்டது. ஒவ்வொரு படியாக இறங்கிய பொழுதெல்லாம் நிதர்சனத்தின் வெயிற்காங்கை அவனைச் சுட்டது.

“பைத்தியக்காரா! இயற்கைக் காட்சிகளைச் சித்திரிக்கும் ஒவியங்களை யார் விரும்பப் போகின்றார்கள்?... உனது ரோஜாப் பூ ஒவியத்தை மாட்டி வைப்பதிலும் பார்க்க, தினந்தினம் நூறு அசல் ரோஜாப் பூக்களினால் பள்ளியறையை அலங்கரிக்கலாமே! வாலைக்குமரிகளின் நிர்வாணக் கோலங்களைப் பல கோணங்களிலே வரைந்து கொண்டு வா. நமது பள்ளியறைகளை அலங்கரிக்க அவையே பொருத்தமானவையாக இருக்கும்.”

தனவந்தர் சிந்திய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவனது பிடரியை உதைத்துத் தள்ளியது.

‘என் கலையும், கற்பனையும்!... தனவந்தர்களுடைய பாலுணர்ச்சியைக் கிளறவல்ல

உழைப்பு

போதைப் பொருளாகக் கலையை அமைக்க
வல்ல கலைஞனே உயிர் வாழ்கின்றான்...'

வீட்டிற்கு வந்தும் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை.
அம்மண உண்மையின் சுமை மனத்தை அழுக்கத் தொடங்
கிற்று.

பசியை மறந்த ஓர் ஆவேசம்.

தூரிகையை எடுத்தான். கைகள் சுறுசுறுப்புப்
பெற்றன.

ரோஜா மலரின் பின்னணியாக இருந்த வெற்றிடத்தில்,
வாலைக் குமரி ஒருத்தியின் நிர்வாணக் கோலத்தை வரைந்து
பார்த்தான்.

'ரோஜாவைக் கொத்துக் கொத்தாகப்
பள்ளியறையிலே அடுக்கி வைக்கக்கூடிய
தனவந்தர்கள், இந்த மாமிசக் கூடுகளையும்
உயிருள்ளவையாக அமர்த்தி வைக்கலாமே!
இதில் மட்டும் ஏன் அசலற்ற நகல் தேவைப்
படுகின்றது?'

பசிக் களையிலே தலை சுற்றியது. ஓவியத்தின் மீது
மயங்கி வீழ்ந்தான். வண்ணங்களைக் கலப்பதற்காகப்
பாத்திரத்தில் எடுத்து வைத்திருந்த நீர், கைகளால்
தட்டுப்பட்டுக் கவிழ்ந்தது. நீர் ஓவியத்தின் ஒரு பகுதியிற்
சிதறியது. படுதாவின் சில பகுதிகளிலிருந்த நூற்
பிரிவுகளில் நீர் உப்பி, ஓவியனின் கற்பிதத்தின் பிரகாரம்
இடம் பெற்றிருந்த நிறங்களுடைய இடங்களையும்
அமைப்பையும் மாற்றிச் சிதைத்தது.

மரபு

ஓவியத்தில், அழிவு கற்பிக்கும் புதுக்கோலம்!

அதனை அழிக்கவோ, திருத்தி எழுதவோ அவன் வாழுவில்லை.

அவன் செத்துப்போனான்.

II

இன்று, அவன் புகழுடம்பெய்தி வாழ்கின்றான்.

அன்று விலை போகாத படங்களுக்கெல்லாம் இப்பொழுது புதிய மதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தனவந்தரின் கைக்கு மட்டும் எட்டக் கூடிய உச்ச விலை.

படத்தின் மதிப்போ? சாவின் விலையோ?

இறுதி ஓவியம் உலகின் சிறந்த ஓவியமென்று பலராலும் பாராட்டப்படுகின்றது. ஒரு தனவந்தர், அதனை கோடி ரூபாவுக்கு வாங்கித் தனது அறையை அலங்கரித் திருக்கின்றார்.

“இத்தகைய ஓவியத்தை வரையத் தக்க ஓவியன் ஒரு யுகத்திற்கு ஒரு தடவைதான் தோன்றுகின்றான்... ரோஜாவின் அழகுப் பொலிவு அப்படியே தெரிகின்றது. அதன் பின்னணியில், ஒரு பெண்ணின் நிர்வாண ஓவியம். அது, கால ஓட்டம் என்னும் வெள்ளத்தில் அழிந்து போவதாக எவ்வளவு நேர்த்தியாக அமைந்துள்ளது...”

புதிய விளக்கங்களும், பாராட்டுரைகளும்!

விளக்கமோ? சிந்திய தண்ணீர் கற்பிக்கும் மயக்கமோ?

ஓவியன் செத்துப் போனான். □

உழைப்பு - II

தர்மவான் என்னும் அரசன் செங்கோல் கோடாது அரசு இயற்றினான். அறிவன் அமைச்சனாகவும் மறவன் தளபதியாகவும் அமர்ந்து தர்மஞ் சடைத்து வளர உதவினார்கள்.

செல்வத்தாள், பருவத்தாள், இன்பத்தாள், கல்வியாள், தைரியத்தாள் ஆகிய பஞ்ச கன்னியர் தாங்கள் வளமுடன் வாழ்வதற்கு உகந்த இடம் தர்மவானின் அரண்மனையே என உன்னி அவனிடம் அடைக்கலமாயினர்.

நாட்டில் சகல வளங்களும் போகங்களும் குதிர்ந்து பொலிந்தன.

நாடுகள் பலவற்றிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட தரித்திரத்தாள் என்னும் கன்னி தர்மவானின் அரண்மனையை அடைந்தாள். அரசன் முன் நீலிக் கண்ணீர் மல்கி நின்றாள். 'என்னைத் தங்களின் அடைக்கலமாக ஏற்று, தங்களின் அரண்மனையில் வாழ அனுமதித்தல் வேண்டும்' எனத் தன் ஊனை உருக்கி மன்றாடினாள்.

'நத்திய பிச்சையைத் தந்தோம்' என அரசன் அவளுக்கு அபயமளித்தான்.

'இவளோ தரித்திரத்தாள்! இங்கு இவள் வாழ்வதற்கு வசதி செய்தால் செல்வம் தேயும், பருவம் பொய்க்கும், இன்பம் சிதையும், கல்வி கெடும், தைரியம்படும். மிச்சில் துன்பமே! இவளை இக் கணமே அரண்மனையிலிருந்து

மரபு

‘எனக்கு மிகவும் இனியரான ஐவர் என்னைப் பிரிந்து சென்றார்கள். அவற்றையும் தாங்கி உயிர் வாழ்கிறேன். அவர்களுடைய வழியைத் தேர்ந்தெடுக்க நீயும் விரும்பினால், எனக்கு ஆட்சேபிக்கும் உரிமை கிடையாது.’

கல்வியாள் அக்கணமே அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினாள். தரித்திரத்தாள் மனத்திற்குள் சிரித்தாள்!

தெரியத்தாள் அரசன் முன் தோன்றினாள். ‘நானும் வருகிறேன்’ எனக் கூறி அரண்மனையை விட்டு வெளியேற ஆயத்தமானாள்.

‘நில்!’ என அரசன் கத்தினான்.

தெரியத்தாள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அரசன் உருவிய வாளும் கத்தியுமாக நின்றான்.

‘தெரியத்தாளே! அறுவர் என்னை விட்டுப் பிரிந்தனர்; அவர்களை நான் தடுத்தேனல்லன். நாடு இடுகாடாகியது; கலங்கினேனல்லன். ஆனால், உன் ஒருத்தியை மட்டும் இந்த அரண்மனையிலிருந்து போக அனுமதிக்க மாட்டேன்! போக முயன்றால் உன்னைக் கொன்று, நானும் இவ்வாளுக்கு இரையாவது திண்ணம்’ என்றான்.

தெரியத்தாள் சிலையாக நின்றாள். தரித்திரத்தாள் துணுக்குற்றாள். உடலெல்லாம் தீப்பற்றிக் கொண்டதுபோல் அவதிப்பட்டாள். அவள் மரணாவஸ்தை பட்டுக் கொண்டு தர்மவானின் முன் தோன்றினாள். ‘அரசே, இக்கணமே இந்த நாட்டை வீட்டோட அநுமதி தாருங்கள்’ என தரித்திரத்தாள் மன்றாடினாள்.

உழைப்பு

'தரித்திரத்தாளே! உனக்கு அடைக்கலம் தந்ததினால் யான் அடைந்த துயர்களை நீ அறிவாய். இருப்பினும், நான் உன்னைச் சினந்தேனல்லேன்; புறக்கணித்தேனல்லேன்; நீ ஏன் இப்பொழுது போக விரும்புகின்றாய்?'

'தெரியத்தானைப் போக நீங்கள் அனுமதித்திருந்தால், நான் ஆண்டாண்டு காலமாக வாழ்ந்திருப்பேன். ஆனால் தெரியத்தாள் மீது பூரண பக்தி செலுத்தும் ஒருவனுடைய நாட்டிலே மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் என்னால் வாழ முடியாது. மூன்றாண்டு காலக் கெடு முடிந்தது என்று கூறி ஒட்டம் பிடித்தாள்.

தெரியத்தாள் சிரித்தாள்!

தர்மவான் சிரித்தான்!

செல்வத்தாள் - பருவத்தாள் - இன்பத்தாள் - கல்வியாள் ஆகிய நான்கு கன்னியரும் அரண்மனைக்கு மீண்டார்கள்.

அமைச்சர் அறிவனும், தளபதி மறவனும் தர்மவானின் சேவையிலே வளங்களைச் சேர்த்தார்கள். □

தாய்மை

குயில் அழகாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கோலக் குரலில் ஓர் இளங் காகம் தன்னுடைய மனத்தினைப் பறிகொடுத்தது. கீதத்தின் ரஸனை வேலையை மறந்தது; சுயத்தை இழந்தது.

“என்ன, இப்படி ஒரேயடியாக உட்கார்ந்து விட்டாய்? கூடு கட்டுவதற்கு அழகான சுள்ளிகள் கிடைக்கின்றன. குடும்பச் சுமையைத் தாங்குவதற்கு உழைப்பு. வா, வா...” என்று அதனை அதன் சுற்றங்களான காகங்கள் அழைத்தன.

அவற்றின் அழைப்பு அதற்குச் சினத்தை மூட்டியது.

“உங்களுடைய உழைப்பும், வாழ்க்கையும்... நான் காகமாகப் பிறந்ததற்காக ஏங்கி ஏங்கிச் சாகின்றேன்... அதோ, பாருங்கள். அந்தக் குயிலும் நானும் ஒரே நிறந்தான். நான் கரைகின்றேன்; அது கூவுகின்றது. அதன் குரலைப் பிரதிபண்ணிப் பாட மனிதன் ஆண்டாண்டு காலமாகப் பாடுபட்டு வருகின்றான்...”

“அதற்குக் குடும்பமா? பொறுப்பா? தனக்காக மட்டுமே வாழுஞ் சுயநலச் சிறுக்கி.”

“உங்களுடைய விளக்கம் எனக்குத் தேவையில்லை. நான் அந்தக் குயிலிடஞ் சங்கீதங் கற்று வரப் போகின்றேன். கரைந்து, எத்தித் திரியும் நமது இனத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள கறையை எனது இசை வெள்ளத்தாற் போக்குவேன்.”

“பைத்தியக்காரத்தனம்.”

சுற்றத்தவரின் ஆலோசனைகளுக்குச் செவி சாயக்காது அஃது எங்கேயோ பறந்து சென்றது.

எவ்வளவோ முயன்றும் காகத்திற்குச் சங்கீதம் வரவில்லை.

அதைக் கண்டவுடனேயே குயில்கள் தமது குரல் இனிமையின் இரகசியத்தைச் சொல்லாது பறந்து சென்றன.

ஏகலைவன் பாணியில் வித்தை கற்றும் பயனில்லை.

முயற்சி திருவினையாக்கும் என்கிற நம்பிக்கை பாழாகியது.

தனது சொந்த ஊருக்கே திரும்ப வந்தது.

வழியில், ஒரு வேப்பமரத்தின் கீழ் ஒரு குயிற் குஞ்சு குற்று யிராக இருப்பதைக் கண்டது.

அதற்குச் சமீபமாகச் சென்றது.

“உன்னைக் கும்பிட்டேன். என்னை ஒன்றுஞ் செய்யாதே. என் தாய் செய்த குற்றத்திற்காக என்னைப் பழி வாங்க வேண்டாம்” என்று அழாக் குறையாகச் சொல்லிற்று.

“நீ ஏன் அழ வேண்டும்; என்னைக் கும்பிட வேண்டும்? நான் ஒரு தீங்குஞ் செய்ய மாட்டேன்... நாங்களிரு வருஞ் சகோதரர்களாக வாழ்வோம். நீ அழுகாகப் பாடுவாயே... அந்தக் கலையை எனக்குங் கற்றுத் தா” என விநயமுடன் கேட்டது.

தாய்மை

“நாங்கள் பாடுகின்றோமா? நாங்கள் பாடுகின்றோம் என்பது சிலருடைய வீங்கு கற்பனை.”

“நீ குஞ்சாக இருப்பதனால் விஷயந் தெரியாது சொல்லுகின்றாய் போலும்... நீ சங்கீதங் கற்பதற்கு யாரிடஞ் சிட்சை பெறுவதாக இருக்கின்றாய்?”

“குஞ்சாக இருப்பதனாலேதான் உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன்... நான் ஏன் குயிலாகப் பிறந்தேன் என்று வாழ் நாளெல்லாம் அழுது கொண்டேயிருப்பேன்... எங்கள் வாக்கத்தாருக்குக் கூடு கட்டத் தெரியாது. திருட்டுத்தனமாக உங்கள் வாக்கத்தாருடைய கூடுகளில் முட்டை இடுகின்றனர். ஆகையினால், குயிற் குஞ்சுகளில் பல செத்து ஒரு சிலவே தப்புகின்றன. தப்புங் குஞ்சுகளும் என்னைப் போல கொத்து வாங்கி, என்னைப் போல குற்றுயிராகவே பிழைக்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சியினால் ஏற்படுந் தாழ்வுச் சிக்கலிலிருந்து நாங்கள் என்றுமே மீளுவதில்லை... இதனை நினைத்து நினைத்து வாழ்நாள் பூராகவும் அழுது கொண்டேயிருக்கிறோம்... தனிமையின் அழகுரலைச் சங்கீதம் - இனிமை என்று மற்றவர்கள் நினைத்து விடுகின்றார்கள்... உண்மையைச் சொன்னால், உங்கள் வாக்கத் தாரைப் போன்று இனம் பெருக்கி வாழத் தெரியாத பாலி நான்...”

வேதனைப் பொருமல்.

இதனைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதற்கிடையில் ஒரு காகம் பறந்து வந்து அந்தக் குயிலைக் கொத்தத் தொடங்கிற்று.

மரபு

“அது குஞ்சு. அதன் உயிரை ஏன் பறிக்கின்றாய்?...
தாய் செய்த குற்றத்திற்கு இதற்கா தண்டனை?”

“ஓகோ, நீதான் சங்கீதப் பைத்தியங் கொண்டலையுங்
காகமா? எனது கூட்டில் வாழ்ந்து என் கணப்பினை இது
சுகித்துள்ளது. நான் அரும்பாடுபட்டு என் குஞ்சுகளுக்காகச்
சேகரித்த உணவுகளை இது பகிர்ந்துள்ளது. இஃது உயிர்
வாழ்வதால், என் சந்ததியின் வருங்காலத் தாய்மார்கள் ஏமாறு
வார்கள்; மேலும், வருங்காலக் குஞ்சுகளின் உணவு வஞ்சிக்
கப்படும்...” என்று ஆவேசமாகக் கூறி, ஆத்திரந் தீரும் வரை
அக்குயிற் குஞ்சைக் கொத்திச் சென்றது.

தூரத்தில் ஒரு குயில் அழகாகப் பாடிக் கொண்டி
ருந்தது.

“அதோ, அதுகூட எனது அம்மாவாக இருக்கலாம்.
பெற்ற தாயையே அறியாது வாழும் அநாதைகள் நாங்கள்”
என்று ஈனக் குரலில், உயிர் பிரிந்தும் பிரியாத நிலையிற்
குஞ்சு சொல்லிற்று.

“நீ இங்கே உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்
கின்றாய்... உன் அம்மா, எங்கேயோ இருந்து பாடிக் கொண்
டிருக்கின்றாளா?... என் வர்க்கம் எவ்வளவோ மேல்...”

“கா... கா... கா...” என்று கரைந்தபடி தனது சுற்றத்தைத்
தேடி அந்தக் காகம் பறந்தது. □

தாய்மை - II

“அமோரிக்காவிலே விநோதமான பரிசோதனை ஒன்றினை நடத்தினார்களாம். மனிதனுக்கு அடுத்ததாகக் குரங்கிற்கு அறிவுண்டு எனத் தெளிந்து, அதனையே பரிசோதனைக்குரிய மிருகமாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். வழுவழுப்பான கண்ணாடிச் சுவருள்ள நெடிய ஜாடியிலே அக்குரங்கையும் அதன் குட்டியையும் வைத்து, ஜாடிக்குள் நீர் மட்டம் படிப்படியாக உயர ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். நீர் மட்டம் நிதானமாக உயரத் தொடங்கியது. குரங்கு தன் குட்டியை எடுத்து ஒக்கலையில் வைத்து அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டது. நீர் மட்டம் படிப்படியாகக் குரங்கின் ஒக்கலைக்கு மேலாலும் உயரத் தொடங்கியது. தாய்க் குரங்கு குட்டியைத் தன் தோளிலே வைத்துக் கொண்டது. தோளுக்கு மேலால் நீர் மட்டம் உயர்ந்த பொழுது, குரங்கு தன் குட்டியைத் தலைக்கு மேலாக ஏந்தியது. நீர் மட்டம் மேலும் உயர்ந்தபொழுது, தாய்க் குரங்கு மூச்சு விடுவதற்குக் கஷ்டப்பட்டது. மறுகணம்... குட்டியைத் தண்ணீருக்குக் கீழே அழுக்கி, அதன்மீது ஏறி, அதன் உயரத்தையும் பயன்படுத்தி, தன் உயிரை மட்டும் காப்பாற்ற விழைந்தது தாய்க் குரங்கு!”

விஞ்ஞான ஆசிரியர் கூறிய கதையைச் சிறுவன் தன் தாத்தாவுக்குச் சுவாரஸ்யமாகச் சொன்னான்.

“ஏன் இந்தப் பரிசோதனையை நடத்தினார்கள்?” எனத் தாத்தா கேட்டார்.

மரபு

“மனிதன் உள்பட மிருகங்களுக்குத் தற்பற்றே அமோகம்’ என்றார்கள் சிலர். இல்லை; தாய்மை என்னும் உந்நத உணர்ச்சி தற்பற்றை அழிக்க வல்லது’ எனச் சாதித்தார்கள் வேறு சிலர். எச்சாராரின் கூற்று உண்மையானது என்பதை நிறுவுவதற்காக இந்தப் பரிசோதனையை நடத்தினார்கள்!”

“இதனை நிறுவுவதற்கு ஏன் இவ்வளவு விரிவான பரிசோதனை? நேற்று அடுத்த வீட்டுப் பூனை நம்முடைய கொல்லையிலே குட்டி போட்டது. பின்னர், அது தன் குட்டிகளுள் ஒன்றைச் சாப்பிட்டு விட்டது” என்றார் தாத்தா.

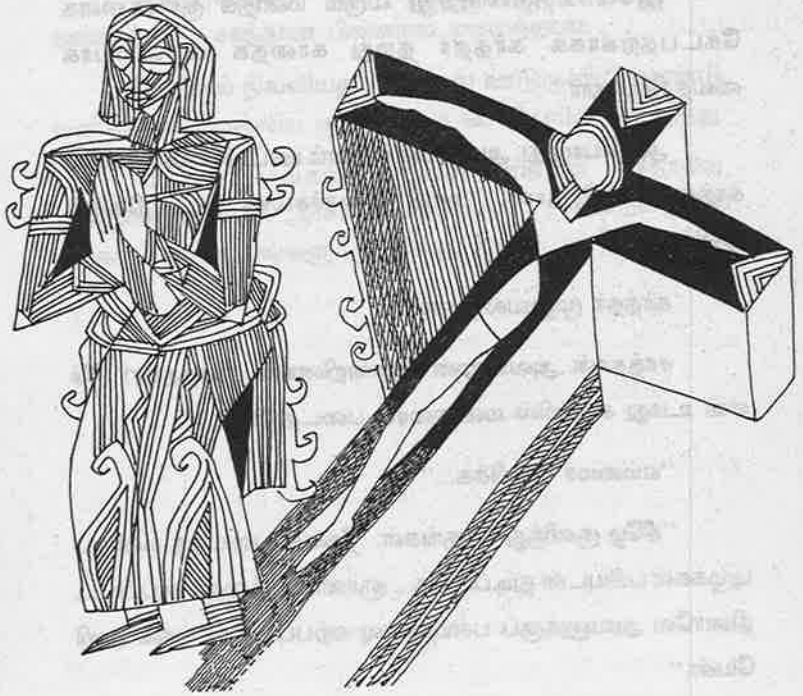
“கண்ணே!” என்று அடுக்களையிலிருந்து அவனைத் தாய் அழைத்தாள்.

“வருகிறேன் அம்மா...” எனச் சிறுவன் தாயிடம் போவதற்கு அவசரங் காட்டினான்.

“அம்மா சும்மாதானே அழைக்கின்றாள். ஆறுதலாகப் போகலாம் கண்ணு. இன்னொரு கதை சொல்லேன்...”

“ஆ... அம்மாவுக்கு என்மீது உயிர். என்னை ஒரு கணம் பார்க்கா விட்டாலும் பைத்தியம் பிடித்தது போலாகி விடும்...” எனக் கூறிய சிறுவன் அடுக்களைப் பக்கம் ஓடினான்.

தாத்தா சிரித்தார்! □

சீனம் - II

மொட்டு. பருவத்தின் கன்னித்தவம். தவப்பலிதம். பலவிதப் பூரிப்பில் இதழ்களின் மதர்ப்பு விந்தை. விந்தையின் பூரணம். பூரணத்துவத்தை ஒற்றிப் படரும் நாணச்சிலிர்ப்பு. சிலிர்ப்பின் முறுவல். மலரின் மலர்ச்சி!

இல்வாழ் கிழத்தி, அன்பின் திணை பயில இருத்தல் நோன்பியற்றும் கோலம். மலரின் மலர்ச்சி! 'கார் வந்தது. காலம் விடிந்தது. நோன்பு அறுத்திடத் தலைவன் வருவான்'. சிலிர்ப்பின் முனைப்பு. மடை திறந்தது. பூட்டிய இதழ்கள் வெடித்தன. பாங்கியிடம் வேட்கை கக்கும் பேச்சுகள். அவள் உளம் கற்பனையிற் புணர மலர்ந்தாள்!

மண்ணைக் கீறி வித்தை பயிலும் உழவன். மண்ணின் வளத்தையும், உழைப்பின் சிறப்பையும் கலையாக இணைக்கும் தவக்கோலம். மலரின் மலர்ச்சி! 'இது பெண்பூ, காய்க்கும்; கனி தரும்' விளைச்சல் பற்றிய நினைவில் மலர்ந்தாள்!

மனத்திலே கற்பனையின் சடைப்பு. இயற்கையின் அழகை மென்று சுவைக்கவும், சுவைத்ததை ஒவியத்திலே சமைக்கவும் நாடல். நாடலின் நளினம். மலரின் மலர்ச்சி! நிறைவின் நுகும்பு. 'மலரின் தரிசனம் கலையின் தரிசனமே!' என்ற கற்பிதம் ஊட்டும் மலர்ச்சி.

சொற்களின் வண்ணக் கலவியிலே காவியம் ஒழும்பும் கவிஞன். கற்பனையின் யோனியை அம்மணமாக்கிக் கருச் சூலுறும் முகூர்த்தத்தை எதிர்நோக்கும் தவம். மலரின்

சின்னம்

மலர்ச்சி! அதைத் தொற்றிப் புதிய உவமை ஒன்றின் திரட்சி. சொற்களிலே கலை மனைகோலும் மலர்ச்சி.

மொட்டு மலரான மலர்ச்சி. அதன் சலனத்தில் பூக்கும் மலர்ச்சிகள். தேவி பூரித்துப் போனாள். தெய்வீக வதனம் அலர்த்தும் அபிநயத்தில் குமிழும் முறுவல். முறுவல் சிந்தும் மலர்ச்சி!

அந்த மலர்ச்சியிலே ஈசன் சொக்கிப் போனான். சொக்கனின் 'சொக்கிப்பு' விழிக்கோடியிலே வித்தும் ஆயிரம் அர்த்தங்களின் மலர்ச்சிக் கா.

'ஒரு மலரின் மலர்ச்சி! பல மலர்ச்சிகளை ஒரு சின்னஞ்சிறு பூவிலே எவ்வாறு ஒளித்து வைத்தீர்கள்? படைப்புப் கலையின் மூல விக்ரஹம் இதுவோ?' கயல் விழிகளிலே புரளும் மலர்ச்சியை மறைக்கும் மயல் மொழிகள்.

'பூவின் மலர்ச்சியிலேதான் சாவின் நித்திய தத்துவத்தை பிணைத்து வைத்திருக்கின்றேன். ஈசன் கற்பிதம் ஒன்று; மானிடக் கற்பனை பல!' ஈசனின் நெஞ்சிலே மொட்டின் முனை குத்திய சுளுக்கு.

'கற்பிதத் தளமும்; கற்பனை நிலையும்! இந்தச் சுருதி பேதத்தினால் பக்தன் தரிசனம் இழந்தான்; ஈசன் என்ன வானான்?' சொல்லிலே கீச்சமூட்டிய தேவி, ஈசனின் உடம் பிலே தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அர்த்த பாகத்தில் பொருந்தினாள்.

இன்னொரு மொட்டு. அதன் தவக் கோலம்! □

பயன்

அந்த நெற்பயிரின் கதிர் நிறைவாக முற்றியது. கதிரை நந்நெல் முத்துகள் பூஷிதஞ் செய்தன. பொன் நிறங் கூட்டித் துவண்டது. நிறைமாதக் கர்ப்பவதியின் மடிச்சுமை. பெண்மையின் பூரிப்பு. தனக்கு உயிரூட்டிய பூமித்தாயை வாஞ்சையுடன் குனிந்து முத்தமிட்டது. பாசம் இணைத்தது. கவிழ்ந்த தலை நிமிரவேயில்லை.

அந்தப் பயிருக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு நெற்பயிர். அதன் கதிரிலே, நெல்மணி உருவங்கொண்ட நாலைந்து பதர்கள். கனமுமில்லை; பயனுமில்லை. அஞ்ஞானத்திலே விளைந்த ஏமாப்புடன், அவற்றை ஏந்தி, வாளை நிமிர்ந்து பார்த்தது. பெண்மைக்குப் பொருந்தாத ஆண்மைச் சிலிர்ப்பு. அந்தக் கழனியின் அல்லி ராணியெனத் தன்னைத் தானே கற்பித்துக் கொண்டது.

தலை கவிழ்ந்து, நிலத்தினைத் தொடும் பயிரைக் கண்டதும் அதற்கு ஏளனந் துளிர்ந்தது.

“மண்ணைக் கல்லவா கீழே பார்க்கின்றாய்? நிமிர்ந்து நின்று விண்ணைப் பார்; வானத்துப் புதுமைகளைப் பார்!”

பூரண விளைச்சல் எய்திய பயிரினால் தலையைத் தூக்க முடியவில்லை.

“பூமாதேவி தன்னெஞ்சைப் பிளந்து, பசளை மண்டிய தனது மண்மஞ்சத்திலே என்னைக் கிடத்தி வளர்த்தாள். அவள் தந்த உணவில் நான் வளர்ந்தேன்; விளைந்தேன். அதற்காக நான் அவளை அஞ்சலி செய்கின்றேன்.”

மரபு

“கூனிக் குறுகி நிற்பதற்குப் பெயர் அஞ்சலியா? அடிமைப் புத்தி! நான் சுதந்திரப் பிரியை.”

செந்நெற் கொத்துடன் சாய்ந்து விட்ட பயிர் பதிலெதுவும் பேசவில்லை.

“மகனே! உன்னால் நான் பெருமை அடைந்தேன்” என்று பூமித்தாய், தன்னை அஞ்சலி செய்யும் பயிரின் செவிகளிலே கொஞ்சினாள்.

செருக்குடன் விண்ணைப் பார்த்துப் புதுமை பேசிய பதருக்குப் பூமித்தாயின் பேச்சுக் கேட்டது. அழுக்காறு மூண்டது. சினம் சென்னிவரை ஏறிற்று.

“பூமியே, நீ ஓரவஞ்சகி!” எனக் கத்திற்று. ஆத்திரத்தில் அதன் உடம்பு ஆடிற்று.

“இளைய மகனே! நீ என்னை மறந்து பேசாதே. இப்பொழுதும் நான்தான் உன்னையுந் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்...” என்று பூமித்தாய் மிகவும் அமைதியாகப் பதில் சொன்னாள்.

“என்னைத் தாங்குவது உன்னுடைய கடமை. அதற்காக நான் உனது சிற்றடிமையாக வாழவேண்டுமா? நான் சுதந்திரப் பிரியை.”

“விளைவும்-பயனும்! அதுதான் சுதந்திரம்.”

“நீ சுத்தக் கர்நாடகம். நீ பேசுவது ஒருவருக்கும் விளங்காது.”

பொறுமையை அணிகலனாகப் பூண்ட பூமித்தாயின் நெஞ்சில் இந்த ஏளனச் சொற்கள் சுருக்கென்று ஏறின. ஒரு கணம் நிதானத் தவறியது.

பயன்

“நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, நீ உன்னையே நீ புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

“நான், நானே தான்.”

“ம். ஆனால், பதா!”

“உன்னை நான் என் காலால் மிதிப்பேன்” என்று அகம்பாவச் செருக்குடன் முனிந்து, மீண்டும் வானையே பார்த்தது.

முற்றி விளைந்த நெல்மணிக்கொத்து பூமித்தாயின் வயிற்றைத் தழுவியது.

அவளுடைய சினந்தணிந்தது. பெருமையிலே சீதளச் சுகம் பருகுகின்றாள்.

பதரைச் சுமக்கும் பயிருக்குப் பதில் உத்தரம் எதுவுஞ் சொல்லவில்லை. □

ஞானம்

பீடமாக அமைந்திருந்த கருங்கல்லின்மீது மோதித் தேங்காய் உடைந்தது...

ஈசனின் விளையாட்டு நேரம். சிலை ஈசனாகியது.

இளநீர் பன்னீர் தெளித்தது. உச்சிக்குடுமிக்குள் ஒரு கண் பிதுங்க, வெடித்து அகன்ற ஒட்டினை ஒட்டிய தேங்காய்த் தசை வணங்கியது. அந்த ஈசனின் பாதங்களுக்குச் சமீபமாக இருந்த மலரொன்று, அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் குஞ்சிரிப்பினை உதிர்த்தது.

“மலரே, ஏன் சிரிக்கின்றாய்?” என ஈசன் கேட்டார்.

“அஞ்சலிக்கு ஏற்ற மிருதுப் பொருளாக நானே தங்க ளாற் படைக்கப் பட்டிருக்க, இந்தத் தேங்காயைக் கொண்டு வந்து உடைக்கின்றார்களே! அறியாமையைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றேன்” என்று மலர் பெருமையுடன் சொல்லிற்று.

‘ஞானம், அஞ்ஞானம்; அஞ்ஞானம், ஞானம்’ என்று உன்மத்தமாக உச்சரித்துக் கொண்டு, ஈசன் சிரிக்கலானார்.

சிரிப்பினை நிறுத்தி, “மலரே! நீ இறை வணக்கத்திற் காகவா படைக்கப்பட்டாய்? அப்படியானால், விலைமகளின் ஈர்வழியும் அழுக்குக் கூந்தலிலேகூட உன்னைச் சூட்டி ஏன் மனித குலம் மகிழவேண்டும்?”

மலரின் கர்வம் பங்கமுற்றது. ஈனக் குரலிலே, “பக்தர்கள் என்னைத்தானே விரும்பி அஞ்சலிக்குக் கொண்டு வருகின்றார்கள்” என்றது.

ஞானம் - II

தோற்றத்திற்கும் பாழ் மண்டபம். அதன் அகத்தே கவின் மண்டிய கலைக் கோயில். ரிஷி அதனைத் தன் தியான நிலையமாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். மழைக்காக அந்த மண்டபத்தில் ஒதுங்கிய சிலர் அந்த ரிஷியைக் கண்டனர். 'நாங்கள் உங்கள் சீடர்கள்' என அவரை வணங்கி அங்கேயே தங்கலானார்கள். ரிஷி அவர்கள்மீது இரக்கங் கொண்டார். அவ்வப்போது கலாபோதகம் அருளலானார்.

ரிஷியிடம் கனிந்திருந்த கலா ஞானத்தின் சிறிய பகுதியைத் தெளிந்த சீடர்கள், வெளி உலகிலே நடமாடத் தொடங்கினார்கள். மக்கள் மத்தியிலே தங்களை கலாவிற்பன்னராகக் கற்பித்துக் கொண்டார்கள். மதிப்பு உயர்ந்தது; வருவாய் விளைந்தது; சுய நலம் கனிந்தது. இதனையொற்றி, அந்தக் கலைக் கோயிலுக்குட் சென்று வேறு யாரும் கலா போதம் பெறக் கூடாது என்ற அக்கறை செழித்தது.

கலையார்வம் பெற்ற பலருக்கு, இந்த 'சீடர்கள்' தரிசித்து மீளும் மண்டபத்தின் உட்பிரகாரத்தைத் தரிசிக்கும் ஆவல் மிகுந்தது. தமது வேஷம் கலைக்கப்படலாம் என்ற அச்சம் சீடர்களுக்கு வலுத்தது. எனவே, ரிஷி தியானம் இயற்றும் அறையின் வெளிச்சத்தை ஒரு கோணத்தில் வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

இந்த ஏற்பாட்டினால், ரிஷியின் ஐடாமுடி உருவத்தின் பூதாகரமான நிழல் சுவரிலே விழுந்தது. உள்ளே நுழைய

ஞானம்

ஆசைப்பட்ட கலாபிமானிகளை அழைத்து வந்து, ஒரு துவாரத்தின் ஊடாக அந்த நிழலைப் பார்க்கச் செய்தார்கள்.

‘பார்த்தீர்களா? உள்ளே ரிஷியுமில்லை; மகத்துவமுமில்லை. அங்கே ஒரு பயங்கரப் பூதம் உறைகின்றது. நமது கலா சக்தியினால் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம்...’ என்று சாதூர்யமாகப் புளுகினார்கள். மருண்டவர்கள் ஓடினார்கள்.

‘பூதம் வாழ்கின்ற இடத்தில் ஏன் இந்தக் கலா விற்பன்னர் வசிக்க வேண்டும்?’ என்ற ஐயம் சிலருக்கு எழுந்தது. ஆகவே, உள்ளே வசிக்கும் ‘அதை’ — அது பூதமாக இருந்தாலும், ரிஷியாக இருந்தாலும் — பார்த்திடல் வேண்டும் என்று அதிர் சிலர் தீர்மானித்தனர்.

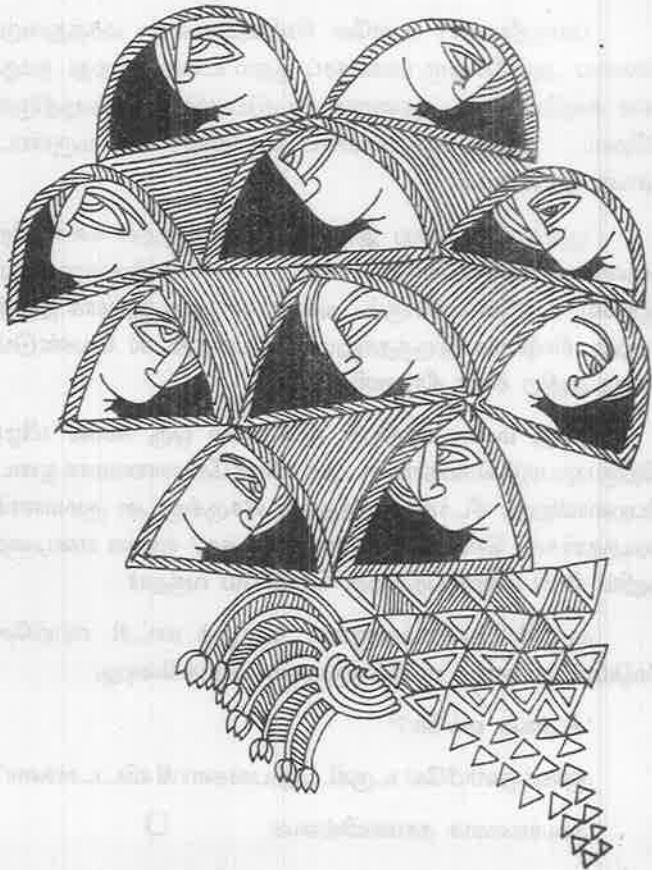
அந்த மண்டபத்திற்கு முன்னால் ஒரு கலை விழா விற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அவ்விழா கோலாகலமாக நடைபெறலாயிற்று. ‘சீடர்கள்’ வித்துவச் செருக்குடன் கும்மாளம் அடித்தார்கள். வெளியே நடக்கும் ‘கூத்து’ என்ன என்பதை அறிய ரிஷி மண்டபத்திற்கு வெளியே வந்தார்.

குழுமியிருந்தவர்களுக்கு அற்புதக் காட்சி. ஈற்றிலே ரிஷியின் தரிசனம் எல்லோருக்கும் வாய்க்கின்றது.

‘சீடர்கள் எங்கே?’

ஞான ஒளியிலே உருகி, அற்பங்களாகி விட்டார்களா?

அவர்களைக் காணவில்லை. □

நீறும்

ஈசனின் விசித்திர நினைவுகள். குறும்புங் கலவிய திருவிளையாடல்கள். தலையை அரியமாக்கக் (Prism) கற்பித்தார். தினகரனின் வெள்ளை ஒளியை அதனூடாகப் பாய்ச்சினார்.

ஒளியின் நிறப் பிரிகை. ஏழு நிறங்கள். நிறமாலை!

ஊதா.

கருநீலம்.

நீலம்.

பச்சை.

மஞ்சள்.

இளஞ்சிவப்பு.

சிவப்பு.

ஒவ்வொன்றுந் தனித்துவப் பெருமை பாராட்டிக் குதிக் கின்றன.

ஊதா: தமிழ் பிராட்டி ஒளவையை முருகன் ஏமாற்றினான். சுட்ட பழமும், சுடாத பழமும். அந்த நாவற் பழ நிறத்தின் பெருமை எதற்கு உண்டு?

கருநீலம்: ஊதாவுக்கும் நீலத்திற்கு மிடையில் ஒளிந்து விளையாடுவேன். என்னைக் காண்பதும் கடினம். கத்தரீப் பூவிலே நான் சயனிப்பேன்.

மரபு

நீலம்: நிறமும் அதன் பெருமையும். காத்தற் கடவுளாம் திருமால் எனது நிறத்தைத்தான் விரும்பி ஏற்றுள்ளான்.

பச்சை: நான் வளத்தின் நிறம். பூமித்தாயின் வளத்தினைப் பறைசாற்றி நிற்கின்றேன்.

மஞ்சள்: மங்களமே இன்பம்; இன்பம் மங்களமானது. நான் மங்களத்தில் ஒன்றியுள்ளேன்.

இளஞ்சிவப்பு: மலர்களிலே அழகு ரோஜா. அதன் மிருது இதழ்களிலே கொலுவிற்றிருக்கும் என்னை ரோஜா நிறமென்றுஞ் சொல்வார்கள்.

சிவப்பு: மனிதனின் உதிரமுஞ் சிவப்பு; தியாக சிந்தையும் சிவப்பு; வாலைக் குமரியின் வனப்பு இதழ்களுஞ் சிவப்பு...

நினைவுகள் வெளவாலாக, அரியம் தலைகீழாக... நிறமாலை அதனுட் புகுந்து வெளியே வருவது வெள்ளை ஒளியே...

'வெள்ளையின் பிரிகையே நிறங்கள்; நிறங்களின் கலவையே வெள்ளை. அதற்குள் நிற பேதங்களும், அவற்றின் பெருமைகளும்...'

ஈசன் சிரிக்கின்றான்.

நிறங்கள் சிரிக்கின்றன. □

நீறும் - II

கடலழகியின் நித்திய பிரசவச் சக்கரத்தின் தொடர்ச்சி. இரட்டைக் குழந்தைகளின் ஜனனம். ஒத்த சாயல் கோலிய இருவரும் வளர்ந்து, கரங்கோர்த்து வானவெளியிலே பவனி வர ஆரம்பித்தனர். காலப்போக்கில் இருவருக்கு மிடையிலே கோலப் பிறழ்வு. வேக வேறுபாடும் புகுந்து கொண்டது. இவை தொற்றியும் அழுக்காறு திரண்டது.

ஒருத்திக்குக் கறுப்புக் கோலம் பொருந்தியது. எனவே, அவளைக் கருமுகில் என்று அழைத்தார்கள். விண்வெளி நீச்சலிலே விரைவு காட்டியவளுக்கு வெண்மைக் கோலம் பொருந்திற்று. அவளை வெண்முகில் என அழைத்தார்கள்.

'வெண்முகிலே, நீ இவ்வளவு வேகமாக ஏன் - எங்கே ஓடு கின்றாய்? குஞ்சரக் குறு நடையே பெண்மைக்கு ஏற்றது. உன் விரைவிலே உன் நிறம் வெளிறி, உன் அழகு பங்கப்படுவதை நீ அறிய மாட்டாயா? உன் தலையைச் சற்றே கவிழ்த்திக் கீழே பார். நமது தாயின் நிறத்தை அபிநயித்து நான் அழகில் மதர்ப்பதை நீ உணர்வாய்...' என்றது, கருமுகில்.

வெண்முகில் தனது சர்வாங்கத்தையும் ஒரு தடவை தானே அநுபவித்துப் பூரிப்பிலே பொங்கியது. 'நானா வெளிறி இருக்கின்றேன்? நீதான் சியாமளமாகி விட்டாய்; சுத்தக் கறுப்பி! அந்த அலங்கோலத்தை மறைக்க இப்படியும்

ஒரு வியாக்கியானமா? உன் சாதுர்யத்தைப் பாராட்டினாலும், உன்னுடைய அழக்காற்றினை நான் வெறுக்கின்றேன். நிலவின் நிறம்; நிர்மலத்தின் நிறம்... தபஸ்வியின் துறவற உள்ளத்தைப் போன்று அழகு சிந்துபவள் நான்...' என வெண்முகில் தன் அழகின் பெருமையைக் கற்பித்தது.

இருவருக்குமிடையிலே குரோதம் நஞ்சுண்டு மதாளித்தது.

அங்கயற் கண்களை ஈசனில் அப்பிய தேவி, குமிண் நகை ஒன்றினை அலர்த்தினாள்.

'ஏனிந்தக் கொல் நகை?' என ஈசன் குழைந்தான்.

'முன்னொரு காலத்தில் மூதேவிக்கும், சீதேவிக்கும் தத்தமது அழகு குறித்துப் பிணக்கு ஒன்று ஏற்பட்டதல்லவா? அப்பிணக்குப் பற்றிய தீர்ப்பினை என் மனம் அசை போடு கின்றது!'

'மூதேவி போகும்பொழுது அழகாக இருக்கின்றாள். சீதேவி வரும் பொழுது அழகாக இருக்கின்றாள். இதனை நானிலத்தார் நன்கறிவர். அதனை அசை போடும் தேவை எது தொற்றியோ தேவிக்கு ஏற்பட்டது?' என ஈசன் கொஞ்சுதல் சிந்தினான்.

'அதோ பாருங்கள்! அந்த வெண்முகிலும் கருமுகிலும் இரட்டையர். இருப்பினும், அவர்களுக்கிடையிலே தத்தமது கோலங்களில் ஊன்றிய பிணக்கு ஒன்று கட்டித்து விளை கின்றது. நிலத்திற்கு வரும்பொழுது கருமுகிலும்...?'

நிறம்

தேவியின் அப்பாவித்தனமான பேச்சு மேலும் நீளு முன்னரே, ஈசன் அண்ட சராசரங்களும் நடுங்கும் வண்ணம் கடகடத்துச் சிரித்தான். அச்சிரிப்பிலே நடுங்கிய வாயு பகவான் வான வெளியிலே அரங்கப் பிரதட்சிணம் செய்தான். பிரளய மழை பொழியலாயிற்று. வெண்முகிலும் கரு முகிலும் தத்தமது ஸ்திதிகளை இழந்து, நீராகக் கரைந்து, கடலழகியின் அணைப்பினை நாடி ஓடத் துவங்கின.

கடலழகியின் நித்திய பிரசவச் சக்கரம் தொடரும்.

'மாயையும், மாயைத் தோற்றங்களும்!' என்று தேவியின் செவிகளிலே கூறிய ஈசன், எதுவுமே நடவாதது போல, தனது தியானத்தில் ஒன்றலானான். □

பலம்

மெய்யுருவார்த்தி சமைத்துள்ள வேள்விக் குண்டத் திலே ஜூனித்து, இருட்பாளத்தைப் பிளந்து, சென்னியிலே ஈஸ்பர நாமத்தைத் தாங்கி, தியானப் பொலிவுடன், சுடர் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

மறுகோடியில் அகண்டாகாரமாகப் பரம்பியிருந்த இருள் விளிம்பிலிருந்து ஒரு விட்டிற்பூச்சி தத்தித் தத்தி வந்தது.

சுடரின் அழகில் மனம் ஒன்றியது. அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சுடர் தியானத்தின் ஐக்கியத்திலே மோனத்தை வளர்த்தது.

“சுடர்க் கன்னியே, செளக்கியமா?” என விட்டில் பேச்சை ஆரம்பித்தது.

சுடர் மோனத்தைக் கலைக்கவில்லை.

“நான் பேசுகின்றேன்; நீ வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்... அழகும் அகம்பாவமும் இரட்டைப் பிறவிகள்.”

“நெஞ்சை பக்தியினால் நிறைத்து வைத்திருப்ப வர்கள், வெட்டிப் பேச்சுகளிற் காலத்தைப் பலியிடுவது கிடையாது.” தலையை நிமிர்த்திக் கொண்டு, உதடுகளை அசைக்காத வாக்கில், சுடர் பதில் சொல்லிற்று.

மரபு

“உன் தலை கழுத்துடன் அறுந்து, நிலத்திலே விழுந்து விடப் போவது கிடையாது. என்னைப் பார்த்துத் தான் பேசேன். உன்மீது எனக்குள்ள காதலை நீ அறியமாட்டாயா?”

“நான் நித்திய கன்னி. இறை வணக்கமே என் கர்மம்; என் ஞானம்; என் பக்தி.”

விட்டில், ஏளனத்துடன் எக்காளமிட்டுச் சிரித்தது.

சுடர் மோனத்திற் கலந்தது.

“நீ உலகத்தை மறந்து உனக்கே விளங்காத தத்துவம் பேசுகின்றாய். ஒளி பரப்புவதான மமதை உனக்கு. விண்ணுலகத் தத்துவம் பேசும் நீ, தன் உடலை நெய்யாக உருக்கி வளர்க்கும் தாய், மண்ணுலகின் இருளிலே மறைந்து கிடப்பதைக் குனிந்து பார்.”

சுடர் குனியவில்லை. நிமிர்ந்தே நின்றது.

“என் அன்னையின் கர்மமும் யோகமும் அவ்வாறு அமைந்துள்ளது.”

“சுடர்க் கன்னியே, கர்வங் கொள்ளாதே. இவ்வளவு நேரமும் நீ உயிர் வாழ்வது என்னுடைய தயவினாலேதான். எனது காதலை ஏற்றுக் கொள். என்னை உன் தலைவனாக ஏற்றுக் கொள்வதாகத் தலை குனிந்து வணங்கு.”

“சிறறின்ப விவகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது என்னுடைய நெஞ்சம்... வணக்கம் அபிநயமன்று. தியாகமே வணக்கம்; பக்தியே வணக்கம்.”

விட்டிலின் நெஞ்சிலே சினங் கனன்றது. வெயர்ப்பு சிரசு மட்டும் ஏறிற்று.

கதைகள்

“நீ என்னை வணங்காது போனால் நான் உன்னை அடி பணியச் செய்வேன். நான் உன்னை அநுபவிப்பேன்; இல்லையேல் அழிப்பேன்.”

விட்டில் அந்தரத்தில் எழுந்து, தனது இறக்கைகளிலே காற்றினை இறைத்துக்கொண்டு, சுடரை ஒரு கணந்தழுவி, அப்பாற் சென்று விழுந்தது. ஒரு கணப்பொழுது சுடரின் மூச்சுத் திணறியது; உயிர் ஊசலாடியது.

விட்டில், உயிர்க்கொட்டை உடைக்கும் வகையிற் கோரமாகச் சிரித்தது.

“அற்பச் சுடரே! பார்த்தாயா உன் பலத்தையும் என் பலத்தையும். என் தயவு உனக்குத் தேவை. இப்பொழுதே என்னை வணங்கி, உயிர் பிழைத்து வாழ்.”

சுடர் மீண்டுந் தலை நிமிர்ந்து நின்றது.

“பலாத்காரத்திற்குப் பயப்படுங் கோழைகள் அபி நயிக்கின்றார்கள். வணக்கம் ஞானத்திலே மலர்கின்றது; பக்தியிலே மலர்கின்றது.”

“புத்தி கெட்டவளே! என் மண்டையிலே புகமுடியாத தத்துவம் பேசாதே. மகா கர்வியான உன்னை அழித்து விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பேன்.”

சுடர் பதிலெதுவுஞ் சொல்லவில்லை. பக்தியின் நிறைவிலே பிரகாசித்தது.

விட்டில், தனது மூர்க்கப் பலம் முழுதையும் ஒன்று திரட்டி அதனைத் தழுவிற்று.

விரல் நொடிப்பு நேரம்.

மரபு

விட்டில் தரையிலே விழுந்தது. மரணாவஸ்தையுடன் முணங்கியது.

“என் இறகு பொசுங்கிவிட்டது. என்னால் வாழ முடியாது... என்னை நீ அழித்துவிட்டாய்.”

“இல்லை. நீ உன்னையே அழித்துக் கொண்டாய்.”

“மென் காற்றிலேகூட அசைந்தாடும் உன் துரும்பு உடலிலே எப்படி அந்தப் பலம் வந்தது?... என் பலம் எங்கே?”

“உன் பலம், உன்னுடைய பலமே! அஃது உன்னுடன் வாழும்; உன்னுடன் மாழும்.”

“உன் பலம்?”

“என் பலம் ஈசனின் பலம்.”

“அதை எப்படிப் பெற்றாய்?”

“அதுவே என் யோசனம், பக்தியும்.”

சென்னியிலே ஈஸ்பர நாமத்தைத் தாங்கி, தியானப் பொலிவுடன், சுடர் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. □

பலம் - II

பல்லாயிரக் கணக்கான நூல்களைக் கொண்ட தனி நபர் நூல் நிலையம் ஒன்றை அவர் சேமித்திருந்தார். அதனைப் பற்றி அவருக்குத் தாங்கொண்ணா மகிழ்ச்சி. நண்பர்களும் அறிஞர்களும் தமது இல்லத்திற்கு வந்தால், அந்த நூல் நிலையத்தைப் பெருமையுடன் காட்டுவார்.

தூர இடத்திலிருந்து வந்திருந்த தமிழ் அறிஞர் ஒருவருக்கு வழக்கம் போல தமது நூல் நிலையத்தைக் காட்டினார். நூல் நிலையத்திலிருந்த நூல்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்ததும் வந்தவர் திகைத்துப் போனார்.

'இவ்வளவு நூல்களையும் நீங்கள் படித்திருக்கின்றீர்களா?' எனப் புதியவர் கேட்டார்.

'ஆம். நான் படிக்காத எந்த நூலும் இந்நூல் நிலையத்திற்கு கிடையாது!' என அவர் பெருமிதத்துடன் கூறினார்.

'அப்படியானால் உண்மையிலேயே நீங்கள் ஒரு போறிஞர்தான்' என்றார் புதியவர்.

அப்பொழுது, அலுமாரி மூலையிலிருந்து அட்டகாசமான சிரிப்பொலி ஒன்று எழுந்து வருவதைக் கேட்டு, இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

மரபு

அங்கே ஒரு கறையான் அகம்பாவத்துடன் எழுந்து நின்றது.

‘நீ ஏன் சிரிக்கின்றாய்?’ எனப் புதியவர் கேட்டார்.

‘இல்லை. இவ்வளவு நூல்களைப் படித்ததாகக் கூறும் ஒருவரைப் பார்த்து பேரறிஞர் என்று புகழ்கின்றாயே! நான் கூடச் சில ஆயிரக்கணக்கான நூல்களைத் துளைத்துத் தின்று, கரைத்துக் குடித்து ஜீரணித்திருக்கின்றேன். என்னை எவ்வாறு கொண்டாடப் போகின்றாய்?’ எனக் கேட்ட கறையான், பதிலுக்குக் காத்திராமல், ஒரு நூலின் பக்கங் களுக்கிடையிற் புகுந்து மறைந்தது. □

படைப்பு

அவன் ஒரு தோந்த கலைஞன். நயமான கற்பனை; நுட்பமான கைவண்ணம். கற்கள் அவனுடைய கலையின் நோத்தியினாற் சிலைகளென உயிர்பெறும்.

கல்லினை உளி செதுக்கிக் 'கலீர் கலீர்' என்னும் நாதத் தினைப் பிழியும். அஃது ஓய்ந்த நோரத்தில், தன் படைப்பில் மெய்மறந்து நிற்பான்; வித்துவச் செருக்கில் அவன் தன் னையே மறப்பான்.

இன்னொருவன் மறை ஒதிய வேதியன். நான்கு மறையுங் கற்றுத் தோந்தவன். சற்றுச் சோம்பேறி. கோயிலுக்குச் சென்று பூஜையைக் கிரமமாகச் செய்து, எல்லாவற்றையும் ஆண்டவனின் தலையிலே சுமத்திவிட்டு, சயனச் சுகம் அநுபவிப்பதிற் பிரீதி.

கலைஞனின் தொழிலை வேதியன் விரும்பவில்லை.

வேதியனின் நம்பிக்கையைக் கலைஞன் இகழ்ந்தான்.

கலைஞன் பல நாள்களாக அரும்பாடுபட்டு, சலவைக் கல்லில் அழகிய ரதிச் சிலையொன்றினைப் படைத்தான். மதியின் தன்மையையும், இசையின் அமைதியையும் அதிற்குழைத்தான். கமல வதனம்; கயல் விழி; செவ்விளநீர்க் கொங்கைகள்; மூங்கில் தோள்கள்; மின்னல் இடை;- இத்தனை மனோரதிய உருவங்களையும் அச்சிலையிலே தேக்கினான்.

படைப்பு

அச்சிலையைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பசியை மறந்தான். செருக்கு உச்சந்தலை வரை ஏறிற்று! தன்னுடைய கற்பனை வளம் நான்முகனிடங்கூடக் கிடையாது என்கிற பெருமிதம்.

வேதியனைத் தன் அறைக்கு இழுத்து வந்தான்.

“இந்தச் சிலையைப் பார்த்தாயா? ஆண்டவனுக்குப் போட்டி போட்டு நான் சிருஷ்டித் தொழில் செய்கின்றேன். இதனைப் படைக்குஞ் சக்தி நீ சேவிக்கும் இறைவனுக்கும் ஏற்படாது.”

“இஃது ஒரு துகள்; ஒரு நகல்! இறைவன் கடல்...”

“புரியாதன பேசிப் பாமரனை ஏமாற்றி வயிறு வளர்க்கும் பிராமணியே! நீங்கள் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்குந் தெய்வங்கள் என் போன்ற கலைஞனின் படைப்புகளே! கடவுள்களையே படைக்கும் பிரமாக்கள் நாங்கள்.”

“இறைவனை உன் உளிக்குள்ளே சிறைப்பிடிக்கும் அகம் பாவமா? உன் கலைஞானம் முழுவதும், இறைபணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் என் மதியூகத்தின் முன் தோற்றுப் போம்.”

“கலைதான் தெய்வம்.”

“நம்பிக்கைதான் தெய்வம்.”

“இல்லை. கலைதான் தெய்வம்.”

“அஃது உன் எண்ணம்.”

“பரிட்சித்து விடுவோம்.”

“உன் விருப்பம்...”

“பந்தயம்?... நான் வென்றால், கடவுள் கலைஞனின் கற்பனையே என்கிற நிர்ஸ்வரவாதத்தை நீ திலைநாட்டுவாய்!”

“நான் வென்றால், உன் கலை இறைவனின் திருப்பணிக்கு அர்ப்பணிக்கப்படும்.”

“சம்மதம்”

சாலையோரத்து அரசமரத்தின்கீழ் நிழல் சுகித்துக் கொண்டிருந்த வேதியன் அயர்ந்து தூங்கி விட்டான்.

விசித்திரமான கனவுகள் மூட்டமிட்டன.

விழித்தபொழுது கனவின் எழுச்சியில் அங்கும் இங்கும் பார்த்தான். சற்றுத் தூரத்தில், காளியின் உருவ அமைப்பினைக் கொண்ட கல்லொன்றைக் கண்டான். அகமும் முகமும் அலர்ந்தது.

அதனை எடுத்துச் சென்று அயற்கிராமத்தின் குளக்கரையில் பிரதிஷ்டை செய்யத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய செயலில் ஆச்சரியங்கொண்டு, ஒரு கூட்டம் கூடியது.

“என்ன விசேடம்?” என்று அவர்களுள் ஒரு முதியவர் கேட்டார்.

“நான் அடுத்த கிராமத்தில் ஆலயப்பணி செய்து கொண்டிருந்த புரோகிதன். தேவி பிரசன்னமானாள்...” பேசும்பொழுது பயபக்தியுடன் கண்களை மூடினான். அவன் முகத்தில் நம்பிக்கையின் சுடர். அவனுடைய சொற்கள்

படைப்பு

ஒவ்வொன்றும் பாமர மக்களுடைய உள்ளங்களை அளைந்தது.

“மகனே! அடுத்த கிராமத்திலுள்ள மக்கள் அஞ்ஞானத்திலே துன்புறுகின்றார்கள். அவர்களுக்கு விமோசன காலம் நெருங்கி விட்டது. உன்னையே என் கருவியாகத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளேன்... நீ சாலையோரத்தில் காணும் ஒரு கல்லில் எனது உருவத்தைப் பார்ப்பாய். அதனை உன்னுடன் எடுத்துச் சென்று குளக்கரையிலுள்ள பன்னிச்சை மரத்தின் மருங்கில், பிரதிஷ்டை செய்து மூன்று வேளைகளும் ஒழுங்காகப் பூஜை செய்!” எனப் பணித்து மறைந்தாள். நான் தேவியின் ஊழியன். அம்பாளின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்றேன்.” — பக்தியைப் பிழிந் தெடுக்கும் குரலில் விழிகளைத் திறக்காமலே பேசினான்.

கிராமத்தில் புத்துயிர் பிறந்தது. செல்வப் பெருக்கு மக்களைக் குளிர்வித்தது. ஆராதனை மணி மக்களுடைய மனங்களில் நிறைவினை ஊட்டியது. தேவியின் அருளிலே பின்னமற்ற பக்தி மக்களுக்குத் தோன்றியது.

மழையும், வெயிலுந் தேவியைத் துன்புறுத்தாத வண்ணம் ஒரு பெரிய கோயிலைக் கட்டத் தொடங்கினார்கள். பல தேசத்துச் சிற்பிகள் ஒன்றுகூடி, இரவு பகலாக, பெரிய கோபுரங்களுடன் கூடிய அற்புத ஆலயம் ஒன்றினை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வேதியன், கலைஞனை இந்தக் கிராமத்திற்கு அழைத்து வந்தான்.

மரபு

கலைஞன் ஆலயத்தின் பிரமாண்டத்தையும். சிற்ப வேலைப்பாடுகளையுங் கண்டு திகைத்துப் போனான். அவற்றினை நிருமாணிக்கும் சிற்பிகளைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசை அவனுள் எழுந்தது.

சிற்பிகள் தங்கியிருந்த அறைப் பக்கஞ் சென்றார்கள்.

ஒரு கிழச் சிற்பி பேசுவது இவர்களுடைய காதுகளிலே தெளிவாக விழுந்தது.

“நேற்று நான் அடுத்த கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஒரு ரதிச் சிலையைக் கண்டேன். தேர்ந்த கை நுணுக்கத்தின் படைப்பு. ஆனால், அதில் அருளில்லை... நம்பிக்கையில் வேரூன்றாத அதீதக் கற்பனை அதன் குறைபாடு. இருபது வருடங்களுக்கிடையில் மார்பக பாரத்தைத் தாங்க மாட்டாது அச்சிலை இடுப்புடன் உடைந்து போகலாம்.”

கலைஞனுக்கு அங்கு நிற்கப் பிடிக்கவில்லை...

கர்வ பங்கம்!

இருவரும் மூலஸ்தானத்திற்குச் சென்றார்கள்.

தீபாலங்காரத்தின் மத்தியில் ஒரு ‘கல்’.

“இஃது அரசமரத்தடியிற் கிடந்த கருங்கல். சிலை செய்ய உதவாத கல்லென்று இதனை ஒரு தடவை நான் ஒதுக்கிவிட்டதாக ஞாபகம்.”— இரகசியமாகப் புரோகிதனின் செவிகளில் மட்டும் விழும் வண்ணஞ் சொன்னான்.

படைப்பு

“இது கல்லல்ல. நம்பிக்கையுடன் பார்! தேவி பிரசன்னமாகியிருக்கிறாள்.”

பிரமாண்டமான கருங்கல்லில் கலைஞன், காளி சிலை ஒன்றினைச் செதுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான். ‘கலீர்! கலீர்!’ என்னும் நாதம் கோயிற் பிரகாரம் முழுவதும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது... □

த்யாகம்

ஒழுங்கான வடிவம். மையப் புள்ளியிலிருந்து கோணங்களில் அமைதி அமைய இழுக்கப்பட்ட வரைகள். வடிவொத்த பல கோணிகளாக ஒன்றில் ஒன்றாக அடங்கும் பல உருவங்கள். சிறு ஒட்டையினால் உட்புகும் கதிரவனின் ஒளிக்கீற்று ஒன்றில், அச்சிலந்தி வலையின் ஒரு பகுதி மின்னுகின்றது.

தன் உடலைப் பிழிந்தெடுத்துச் சமைத்த வீட்டினைப் பார்த்துச் சிலந்தி பூரிப்பெய்துகின்றது. 'யாம் பெரிதும் வல்லோமே' என்கிற நிறைவு.

அந்தரத்திற் சாகஸங் காட்டும் வித்தைக்காரனுக்குத் தெம்பு கொடுக்கக் கீழே சர்க்கஸ்காரர் விரித்திருக்கும் வலையோ? புள்ளினத்தைச் சிறைப்பிடிக்கத் தானியந் தூவி விரிக்கப்பட்டிருக்கும் வேட்டுவன் வலையோ?

சிலந்தி வலை!

அதனை இறுமாப்புடன் பார்க்கின்றது அதன் கர்த்தா வாகிய சிலந்தி.

நாள் முழுவதும் உழைத்த அலுப்பு. அலுப்பும் களிப்பும் கொடுக்கும்போதையில், மையப் புள்ளியின் மருங்கிற் பொய்யுறக்கங் கொள்ளுகின்றது.

வலையின் ஒரு கோடியிற் சிறு சலனம் ஏற்படுவதைச் சிலந்தி உணருகின்றது. அந்தரத்திற் சாகஸம் புரிந்த ஈ ஒன்று அந்த வலையில் விழுந்து விட்டது. ஈயின் அரும் பாடு. சிக்கலிலிருந்து விடுபட எடுத்துக்கொள்ளும்

மரபு

முயற்சிகள் சிக்கலை அதிகரிக்கின்றன. ஈ தானாகவே இறகுகளைப் பசை இழைகளிலே தோய்க்கின்றது.

கலையும் அதன் மாண்பும்.

உழைப்பும் அதன் பயனும்.

ஈக்கு விடுதலை கிடையாது.

உரலிலிடப்பட்டது, உலக்கைக்குத் தப்புமா?

சிலந்திக்கு இரை நிச்சயம்.

அவசரம் ஏதுங் கொள்ளாது தனது இரைப் பொருளைச் சிலந்தி பார்க்கின்றது.

வலையினது ஒரு முனையின் இணைப்பு இழைகள் அறுகின்றன. அந்தப் பகுதி பல்லியின் பாரத்தைத் தாங்கமுடியாது அறுந்து விழுகின்றது.

ஈ, பல்லியின் அரிசிப் பற்களுக்கிடையில் அகப்பட்டு நசிகின்றது.

சிலந்தி மறுபுறத் திரும்பி இலேசாக நகருகின்றது. □

தீயாகம் - II

துருத்தியும் அதன் கர்மயோகமும். அந்த யோகம் அதற்குத் தோதுப்படவில்லை. மா ஆக்கினை என்ற அவதியின் உறைப்பு.

‘கொல்லா, நீ மா-கொடியன்!’ — துருத்தியின் அவதி முட்டி வெடித்தது.

‘எது?’ — அவதி கொல்லனையும் பீடித்தது.

‘கொலை பஞ்சமா பாவங்களுட் தலையானது. அக் கொலைத் தொழிலுக்கு நீ பூரண உடந்தையன்!’

‘உன் குற்றச்சாட்டு முளை கொள்ளும் ஏதுப் பிரமேயம் எதுவோ?’

‘இந்த உலைக்களத்திலே நீ கத்திகளையும், வாள்களையும், வேல்களையும் வடித்தெடுக்கின்றாய். இவற்றைப் பற்றும் மானிட மனங்களிலே கொலை உணர்ச்சி மூண்டெழுகின்றது. கர்த்தாவின் கற்பிதங்களைக் கருவிகள் இயற்றக் கொலைகள் மலிகின்றன...’

‘கருவிகள் கருவிகளே! அவற்றை வடிக்கும் கருவிகளாகவே நானும் நீயும் இணைந்தோம்...’

‘நீயும் கருவியா?’

‘அப்படித்தான். இன்னொரு வழியிலே, என்னைக் கர்த்தா என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். காடுகளை அழித்துக் கழனி நிலமாக்குவதற்கும், சிரமந் தளர்த்திப் பணிதனை

மரபு

இலகுவாக்கி வாழ்வதற்கும், வேண்டிய வேட்டையை இயற்றுவதற்கும், தன்மானத்தையும் சுதந்திரத்தையும் நிலை நிறுத்துவதற்கும் இந்த ஆயுதங்கள் பயன்படுவன என்பன என் கற்பிதம். இருப்பினும் ஈசன் என்ற கர்த்தாவின் கருவியாகவே நான் உழைக்கின்றேன் என்பதுதான் உண்மை.'

'அப்படியாயின் கருவிகளின் பயனை நீ கற்பித்தா வென்ன?'

'அஃது என் யோகமல்ல. அழுக்காறு - பேராசை - தற்பற்று ஆகிய இழிகுணங்ளை மனிதர்கள் தமது யோகங்களாக அநுபவிக்க முந்துகின்றார்கள். விளைவு கொலைகள். யோக நிலை பற்றிய யோகம் ஈசனின் யோகமே!'

'நீ?'

'வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லார்க்குக் கடனே' என்பது வழக்கு. என் கர்மமே என் யோகமும் தவமுமாக நிலைத்தது.'

மறுகணம் துருத்தி காற்றினை மூசி ஊதத் துவங்கிற்று. தான் தனது கர்மயோகத்தைச் சுகிப்பதான மனநிறைவும் அதற்குச் சித்திக்கலாயிற்று! □

'தர்மத்தின் எதிர்?'

'அதர்மம்!'

'அதனைத் தவிர்க்கும் வழி?'

'பயனில் பற்று வையாமை!'

'என் வழி?'

'இனிய சுகா! தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் தவிர். அதே போல சத்தியத்தையும், அசத்தியத்தையும் தவிர். இவற்றைத் தவிர்ப்பதற்காம் ஏதுக்களையும் தவிர்.'

'பின்?'

வினாவிற்கான விடை செவிதனில் ஏறவில்லை.

சுகர் இற்றுச் சுகமானார்.

பரமேஸ்வரன் உபதேசித்த காயத்ரி உறைகின்ற சூரிய மண்டலத்தை நோக்கி சுகம் பிறந்தது பரம சுகமாக, பரமஹம்ஸமாக! □

மரபு

கங்கை அற்புத எழிலரசி. மழலையின் குதலைக் குர லெழுப்பி, கன்னித் தமிழின் தித்திய யெளவனப் பொலி வுடன், குழலவிழ, இடைதுவள, நீராடும் கன்னியின் உடற் கவர்ச்சி காட்டி, பரதக்கூத்திடும் நர்த்தகியின் காம்பீரியத் துடன், வற்றாது காலங் காலமாக வளநீர் திதியைச் சகல ருக்கும் அளித்த வண்ணம், ஓடிக் கொண்டிருந்தாள். கழி முகத்திலே, களிப்பின் ஓதை யெழுப்புங் கடல்ராஜன் தனது கருநீலக் கரங்களுக்குள் அணைக்க, அவள் சங்கமித்தாள். தினத் தினம்- திதம் திதம் ஓடிப் பாடிச் சங்கமித்துக் கொண்டு, தித்திய சௌபாக்கியவதியாக வாழ்ந்த அவள் உள்ளத்தில், தற்பெருமையில் முளைகொண்ட துராசையொன்று விளைந்து கொழுத்தது.

மலைத்தாயின் நிமிர்ந்த மாப்பிற் புரளும் சீதள நீரை யும், மேகநங்கை துறவறத் தூய்மையைப் பறைசாற்றி விண்ணிற் பறந்து, பருவ ஈர்ப்பில் அலைக்கழிந்து, போராட் டப் புயலிற் சிக்கிக் கனத்துச் சொரியும் தித்திலத்துளிகளாம் மழைத்துளிகளையுஞ் சேமித்து வளம் பெற்றதனால், கர்வம் மிகக் கொண்டாள்.

'வளநீர் வீணே உப்பு நீரிற் கலந்து விரயமாகின்றதே; கடல் ராஜனின் கோரப் பசிக்கு இலக்காகி, உடல் மெலிந்து உருக் குலைகின்றதே...' என்ற எண்ணப் பொறிகள் தெறித் தன.

அழுக்காறுங் குரோதமும் நெய்யுண்டு, ஜுவாலை கக்கி வளர்ந்தன. அவள் மகா அகம்பாவிയാனாள்.

மரபு

மாச்சரியத்தில் மதர்த்த வைராக்கியத்துடன், இறைவனின் தரிசனம் வேண்டி நோன்பு நோற்றான்.

தவம் பலித்தது. கடவுள் தோன்றினார்.

“கங்கையே! உன் மனக்குறை யாதோ?”

“மலையிலே தவழ்ந்தேன்; நிலத்திற் களிநடம் புரிந்தேன். கழனிகளில் உலவினேன்... ஆடலும் பாடலுமே எனது பொழுது போக்கு. கடல்ராஜனின் அதிகாரம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என் வளநீர் எல்லாவற்றையுந் தனது உப்பு நீர் வயிற்றுக்குள் நிறைத்துக் கொள்ளுகின்றான். அவனுடைய உறவே தேவை யில்லை.”

“நித்தியன் நிருமித்த நியமம். இஃது உனது ஊழ். ஒன்றுள் ஒன்றடங்கி, அந்த ஐக்கியத்தில் மறுபடியும் ஜனிப்பதே மரபு. நித்தியமான கடலுடன் சங்கமித்து, உன்னை இழந்து, மீண்டும் நீயாவதே மரபு.”

“கிழட்டுக் கடல் ராஜனை மெத்தப் புகழ்கின்றீர். நீர் அசல் வைதீகம். எனது வழி, புதிய வழி; புதுமை வழி; புரட்சி வழி.”

“குருட்டுத்தனமான புதிய மோகத்திற்கு இடமளித்து விட்டாய். மயக்கத்தில் மருளுகின்றாய். நியாயம் உன் செவியில் ஏறாது... உன் தவ வலிமையினால் நீ விரும்பியதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். கேள்.”

“கடலரக்கன் என்னை விழுங்குங் கழிமுகந் தூர்ந்து போக வேண்டும். என்னில் ஒரு துமிதந்தானும் கடலுக்குள் செல்லலாகாது.”

தமது பக்தையின் மனோவிகாரத்தை உணர்ந்த பரமன் குஞ்சிரிப்பு உகுத்தார்.

வேண்டப்பட்டது, நிறைவேறியது.

மரபு

கங்கைகையில் உபரி நீர் சேர்ந்தது. உண்டி கொழுத்த பருமன். கரைகளை மறைத்து, நீர் மட்டம் உயர்ந்தது. கரை மரபு மறைந்தது! மருங்கெல்லாம் நீர்ப்பரப்பு விரிந்தது; மரங்கள் வேர்பாறிச் சரிந்தன; வீடுகள் அழிந்தன; கழனி களெல்லாம் ஆற்றுப்படுக்கையாயின! அவளைத் தெய்வ மென அஞ்சலி செய்து வந்த மக்கள், நிந்திக்கத் தொடங்கினர். அவள் நடமாடுஞ் சுவடுகளை அரவக் கிடங்குகளாக அவர்கள் வெறுத்தார்கள்.

கங்கையை மனோ விசாரம் பீடித்தது.

மலைத்தாயை நோக்கி, “என் அவஸ்தை உனக்குத் தெரியாதா? பெற்ற மனம் கல்லோ? உன்மீது புரளும் அருவிகளை என்னிடம் அனுப்பாதே!” எனக் கெஞ்சினாள்.

“நீ ஓர் உன்மத்தை. மேகமகள் என் மீது பொழிவதை நான் என்னிடம் அனுப்புவது மரபு. இதுதான் ஜீவிதச் சூழல். உன் புதிய போக்கு எனக்குப் புயவில்லை.”

கங்கை, மேகமகளிடம் முறையிட்டாள்.

“என்ன இருந்தாலும் இந்தக் குரூர மனோ பாவம் ஆகாது. என் தந்தை கடல் ராஜன், நித்திய கல்யாணப்பேறு பெற்றவர். அவருக்காக நான் இல்லறத் துறந்து கன்னி தோன்பிருந்து, அந்தரத்தில் அலைகின்றேன். பலவீன நினைவுகளென்னுங் காற்று என்னைத் தழுவும் பொழுது, என்னை அழித்துத் தூய்மை பெறுவது என் மரபு. உனது புதிய போக்கு எனக்குப் புரிய வில்லை” என்று விநயமாகச் சொல்லி நகர்ந்தாள்.

‘இவள் மேகத்துக்கு எவ்வளவு அகத்தை? கன்னியாம்; விரதமாம். இவள் தூய்மையா? குழளி; கணிகை! வெட்க

மரபு

மற்றவள். தன் தந்தையின் காமக்களியாட்டத்திற்கு உடந்தையாக இருக்கிறாள். என்னைப் பழி வாங்கிக் கொண்டு, ஒன்றும் அறியாதவளைப்போல பசப்புக்கிறாள். உன் செருக்கை அடக்குகிறேன், பார்!' என்று பொருமிக் கொண்டு, அமலனின் அருள்வேண்டிக் கடுந்தவத்தில் மூழ்கினாள்.

பிரமனின் தரிசனம் மீண்டுங் கிட்டிற்று.

“என்ன வேண்டும் கங்கையே?”— அவருடைய கேள்வியில் ஏளனம் புரையோடிக் கிடந்தது. அவள் வெகுண்டாள்.

“ஈஸ்வரா! தாங்களறியாததா? எனது அழகிய கரைகள் எங்கே? ஆண்டாண்டாக, காலங் காலமாக என் மருங்கிற் சடைத்து வளர்ந்து, எனக்கு ஆலவட்டம் விரிக்கும் தோழிகளாம் மரங்களெங்கே? என்னைச் சம்பாவனை செய்த மக்கள் எங்கே? என் எழில் குலைந்தது; பெருமை குன்றியது...”

“நியதியைச் சாடினாய். நமது மரபில் வேரூன்றாத புதுமையை நாடினாய். அதனால், வந்த வினையல்லவா? உனது பழைய உருவத்தையே மீண்டுந் தரட்டுமா?”

“வேண்டாம்... புது வெள்ளத்தைப் பிரசவிக்கும் மேகக் கள்ளியின் சாகசத்தை நான் அறிவேன். அவள் என் கண்ணுக்கு எட்டாத தொலை தூரத்திற்குச் சென்றுவிட்டாற் போதும். என்னிடமுள்ளதே போதும். புதிதாக ஒரு துமி தானும் என் மேனியிற்படலாகாது.”

“கங்கையே! நிதானமாக யோசித்துக் கேள்.”

“ஆலோசித்து, உறுதியாகத்தான் கேட்கின்றேன்.”

மரபு

சிருஷ்டி கர்த்தா எக்காளமிட்டுச் சிரித்தபடி, வரமருளி மறைந்தார்.

அடுத்த கணம், தனது மாசின்மையைப் பறைசாற்றிய மேக மகள், வெண்மையிலும் வெண்மையாகி, மேலே மேலே சென்று, கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்திலே போய் மறைந்தாள்.

கங்காதேவியின் குருத்துக் குறுமணல் மேனி கறுத்தது; ஒளியிழந்தது. அதன் அங்கத்தில் சேற்றின் தூர் நாற்றம் மண்டியது.

மலைத்தாய், கங்கையின் அடங்காப் பிடாரித்தனத்தை இகழ்ந்தாள். இருவருக்குமிடையிற் பேச்சு நின்றது.

பிறந்த வீடும், புகுந்த வீடும் நிராகரித்த அதாதையானாள் கங்கை. மனம் வரண்டு புழுங்கினாள்.

கதிரவன் தினந் தினம் எழுவானில் உதித்துத் தன் வரிகளைக் கிரமமாக வசூலித்து வந்தான்.

“தாமரைநாயகா! நான் ஏழை. வரி செலுத்த வகையற்றவள்” என்று கங்கை, ஆதவனிடம் முறையிட்டுக் கெஞ்சியழுதாள்.

கங்கை பங்கத்திற் சாம்பினாள்.

“சட்டத்திடம் பாவம்- புண்ணியம் என்ற வாதத்திற்கு இடமில்லை. நான் இறைமாட்சி தர்மத்தின் பிரதிநிதி. காலத்தை உருட்டிக் கொண்டே, கணமுந் தரிக்காது, கடமையைப் பார்க்கும் எனக்கு, உன் பேச்சைக் கேட்க நேரமில்லை. உனது அவலத்தை இறைவனிடம் முறையிடு” என்று

மரபு

சொல்லி, கதிர் பரப்பி, வரி கொய்யும் நித்திய கடமையிலே
தினகரன் ஈடுபட்டான்.

கங்காதேவியின் உருவமே மாறியது. படுக்கை பாளம்
பாளமாக வெடித்துக் கிடந்தது. அயலெல்லாந் தாவர
உயிர்கள் கருகிக் கிடந்தன. கன்னக் கதுப்புகள் வற்றி,
வதங்கி, முதுமைக் கீறல்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன.
கார்குழல் கொக்கிறகாக வெண்மை பெற்றுவிட்டது. கங்கை
யின் வறுத்தெடுக்கப்பட்ட பாழ்வெளி... வறுமையின் கோரத்
தாண்டவம்...

அவளை எல்லோரும் மறக்கத் தொடங்கினார்கள்.

ஏகாந்தம்-ஏமாற்றம்-ஏழ்மை!

கர்வமும் அகங்காரமும் பொசுங்க, கடுந்தவம் இயற்
றினாள்.

நீண்ட பல ஆண்டுகள் தவத்திற் கழிந்தன.

“கங்கையே!”

“தோன்றினீர்களா இறைவா? எனக்குச் சாப
விமோசனம் தாருங்கள்.

“யாரும் உன்னைச் சபித்ததேயில்லை. ஊழினால்
விளைந்த விளைவு... உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“என் பழைய உருவம்-வழக்கமான உருவம்.”

“உண்மையாகவா?”

மரபு

கண்டேன். அஃது அழகாகக் கதை சொல்லுவதைக் கேட்டேன். அதைப்போன்று வண்ணமாகக் கதை சொல்லப் பழகும் இச்சை பிறந்தது” என்று முதல் உள்ளக் கிடக்கையை நாகணவாய்ப்புள் வெளியிட்டது.

“கிளியா? கதை சொல்லுங் கலையா? அஃது உல்லாசபுரிச் சீமாண்களினதும் சீமாட்டிகளினதும் பொழுது போக்கிற்காக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதைக் கலை என்று பெரிதாகச் சொல்ல வந்து விட்டாயே...” என்று ஆந்தை குறுக்கிட்டது.

‘நாம்தான் சரியான கலாரசனை இல்லாது மருண்டு விட்டோமா?’ என்ற எண்ண அலையொன்று நாகணவாய்ப்புள்ளின் உள்ளத்திலே புரண்டது. இருப்பினும், அதை வெளியிற் காட்டிக் கொள்ளாது ‘மாஞ்சோலைக்குயில் ஒன்று அழகாகப் பாடுவதைக் கேட்டேன். மெய் மறந்தேன். அதைப் போன்று பாடல் பயிலல் வேண்டுமென்ற அவா வசப்பட்டேன்’ என்று நாகணவாய்ப்புள் பவ்யமாகச் சொல்லிற்று.

“குயில் அழகாகப் பாடுகின்றதா? பாட்டு என்றால் என்ன? அதன் பயன் என்ன? அதற்கான இலட்சணங்களை நீ அறிவாயா? இவைதாம் போகட்டும். குயில் சார்ந்துள்ள அணியாவது தெரியுமா? சொந்தத்திலே கூடு கட்டத் தெரியாத குயிலுக்கு, சொந்தத்திலே பாட வருமென்று சொல்வது மகா அபத்தம். பாட்டாளியாம் காகத்தின் உழைப்பைச் சுரண்டி வாழும் குயிலுக்குப் பாட்டு வருமா? உண்மையில், காகம் போன்ற பாட்டாளி வாக்கப் பறவைகூட்தான் அழகாகப் பாடுகின்றன” என்று ஆந்தை தத்துவார்த்தமாக விளக்கங் கூறியது.

'அணி', 'பாட்டாளி', 'வர்க்கம்' என்ற சொற்களுக்கும் குரலின் இனிமைக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது நாகண வாய்ப்புள்ளுக்கு விளங்கவில்லை. 'ஒருவேளை இந்த ஆந்தை வக்கிர புத்தியுடன் பேசுகின்றதோ?' என்ற சந்தேகம் அதன் உள்ளத்தில் இலேசாக மின்னல் சொடுக்கி மறைந்தது. இதனால் அது மெளனஞ் சாதித்தது.

"நாகணவாய்ப்புள்ளே! என்ன மௌனம்? நான் சொல்வது உனக்குப் புரியவில்லையா? பாதகமில்லை, திரும்பத் திரும்ப இவற்றைச் சொல்லச் சொல்ல, எல்லாமே விளங்கியன போன்று தோன்றும். இதோ பார்! இங்கிலாந்தின் ஆந்தையார் கலையைப் பற்றி என்ன கூறியிருக்கிறார்? ரஷ்ய ஆந்தையார் கூறியுள்ள யதார்த்தக் கலை என்பதின் தத்துவம் என்ன? இவற்றையெல்லாம் விளக்கப் பின்னர் வகுப்புகள் எடுப்பேன்" என்று ஆந்தை மீண்டும் விளக்கியது. இந்த விளக்கம் நாகணவாய்ப்புள்ளின் கலங்கிய உள்ளத்தை மீண்டும் குழப்பியது. என்ன பேசுவது என்று அறியாது அது தடுமாறியது. அதன் மௌனம் நீண்டது.

"தயங்காதே! என்ன சந்தேகமோ கேள்!" தன் மேதைமையைக் காட்டக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடக் கூடாது என்ற அக்கறையுடன் ஆந்தை பேசிற்று.

"கிளியையும், குயிலையும் விடுவோம்... அழகிய பூம் பொழிலிலே மயில் ஒன்று கோலத் தோகை விரித்து ஆடக் கண்டேன். அத்தகைய ஆட்டத்திலே தேர்ச்சி பெறும் மோகம் விஞ்சியது..." பிறிதொரு விருப்பத்தை நாகணவாய்ப்புள் தெரிவித்தது.

மரபு

ஆந்தை கடகடவென நகைத்தது. அந்த இடியோசை அட்ட திக்குகளிலும் எதிரொலித்தது. நாகணவாய்ப்புள் பயத்தால் நடுங்கிற்று.

“மயில் ஆடுகின்றதா? குளிருக்கு நடுங்கிக் கொண்டு இருந்ததைப் பார்த்து, அதனை ஆடல் என்று கற்பித்து விட்டாய். உழைப்பாளர்களின் ஆட்டம்தான் உந்நதமான ஆட்டம். உழைப்பாளியாம் வான்கோழி ஆடியதை நீ கண்டிருக்கின்றாயா? அதுதான் தேர்ந்த ஆடற்கலை” என்று கூறிய ஆந்தை மீண்டும் சிரிக்கத் தொடங்கியது.

பயத்தை விலக்கிக் கொண்டு, நாகணவாய்ப்புள்ளின் உள்ளத்திலே தெளிவின் ஒளிப் பிழம்பு ஒன்று ஜனித்தது.

“குருவே! நான் கேட்கும் சந்தேகங்களுக்குப் பதில் சொல்வீர்களா?” என்று நாகணவாய்ப்புள் விநயமுடன் கேட்டது.

“தாராளமாக, அதுவே என் பணி...”

“உங்களுக்குக் கிளியைப் போன்று வண்ணக் கதை சொல்லத் தெரியுமா?”

“முயன்றேன்; முடியவில்லை”

“சூயிலைப் போன்று பாட வருமா?”

“முயன்றேன்; முடியவில்லை”

“மயிலைப் போன்று ஆடவாவது, குளிரிலே நடுங்குவாவது வருமா?”

“முயன்றேன்; முடியவில்லை”

நாகணவாய்ப்புள் மெ ளஞ் சாதித்தது.

“நாகணவாய்ப்புள்ளே! உன் உள்ளத்திலே எழும் அடுத்த கேள்வி என்ன என்பது எனக்குத் தெரியும். என்னால் முடியாதவற்றைப் பற்றி அபிப்பிராயஞ் சொல்ல நான் யாரென்பதே. பல கலைகளிலே ஈடுபட்டு, அவற்றில் ஏற்படும் தோல்வியே, இன்னொரு கலையின் பாதுகாவலர் என்ற தகைமையைத் தருகின்றது. அறியாத சிறு நாகணவாய்ப்புள்ளே! நீ அறிந்து கொள்ளக் கடவாய். நான் கூறியவை வெறும் அபிப்பிராயங்கள் என்று நினைத்து விடாதே. ஆழமான, தத்துவார்த்தம் நிறைந்த விமர்சனக் கருத்துகள்; எல்லாக் கலைகளிலும் அதுவே உந்நதக் கலை. அதன் பாதுகாவலன் யானே! இரவெல்லாம் இந்த உண்மையைப் பறைசாற்றுகின்றேன். என் அலறலின் தத்துவ தரிசனம் அதுவே. உற்றுக் கேள். இந்த நடுநிசியிலே என் குரல் மட்டுந்தானே ஒலிக்கின்றது.”

சகல கலைகளையும் பயின்று, பாண்டித்தியம் அடைய வேண்டும் என்ற நினைவு கல்லிய கலைத் தாகம் உள்ளத்தை அலைக்க, நாகணவாய்ப்புள், ஆந்தையிடம் விடைகூடப் பெற்றுக் கொள்ளாது பறந்தோடிப் போயிற்று.

நாகணவாய்ப்புள், தன் குருத்துவத்தை திராகரித்துப் பறந்து போனமை ஆந்தையின் உள்ளத்தில் மாண்பங்க உணர்வை ஊட்டிது.

மரபு

“ஏ ஆந்தையே! நீ நாகணவாய்ப்புள்ளுக்கு உப தேசித்தவற்றை எல்லாம் கேட்டேன்...” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டது.

“மானிடனே நீ யார்...”

“என்னைத் தெரியவில்லையா? நான் முத்தமிழ் வித்தகக் கலாநிதி; நாடறிந்த இலக்கிய விமர்சனச் செம்மல்! சிறுகதை-கவிதை-நாடகம் பற்றி அண்மையில் நடைபெற்ற கருத்தரங்குகளினெல்லாம் என் நித்திலக் கருத்துகள் ஒலித்தனவே...”

“கேட்டேன். அதை வைத்துத்தானே நாகண வாய்ப்புள்ளிற்கு உபதேசித்தேன். ஆனால்...”

“அது உன் குருத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாது போய் விட்டது. ஆனால், எனக்கு ஒரு பட்டாளம் சீடர்களே இருக்கின்றார்கள்..”

“குருவின் குருவே! உங்களைச் சேவிக்கின்றேன். உங்களுக்கு மட்டம் எப்படிச் சீடர்கள் கிடைத்தார்கள்?” என்று ஆந்தை குழைந்து கேட்டது.

“ஏனென்றால், என் சீடர்கள் மனிதர்கள். விளங்காததையும் விளங்கிக் கொண்டதாக நடக்க மனிதர்களுக்கு மட்டுந்தானே தெரியும்” என்று கூறிய கலாநிதி நடு நிசியையும் தாண்டிய இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு நடக்க லானார். □

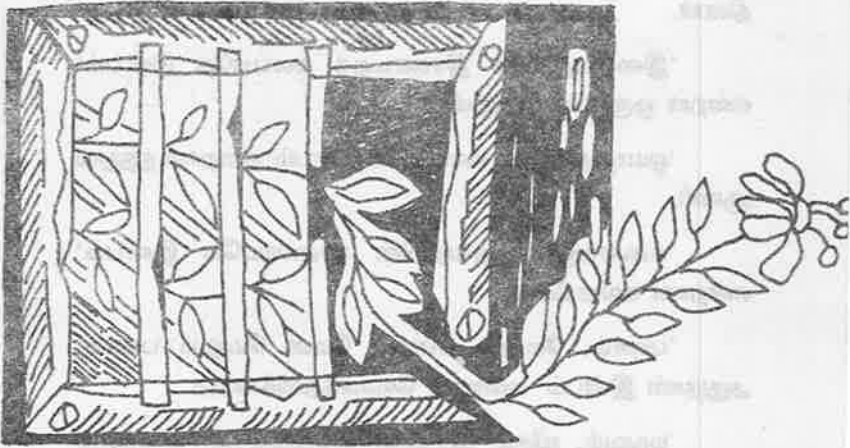
முதுகை

கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்: கிடைக்காத மரம்

கிடைக்காத மரம்

நிறைவு

இன்பத்தின் இலக்கணத்தை அறிய ஒரு மகான் புறப்பட்டார்.

இன்பத்தைப் பற்றிப் பலரிடம் விசாரணை நடத்தினார்.

‘இறைவனுடன் இரண்டறக் கலப்பதே இன்பம்’ என்றார் ஒரு சமயத் துறவி.

‘ஓயாத தத்துவக் கடைசலே இன்பம்’ என்றான் தத்துவஞானி.

‘கலைகளும் அவற்றின் ரசனையுமே இன்பம்’ என்றான் கலாரசிகள்.

‘பணம்; மேலும் பணம்; மேன் மேலும் பணம். அதுதான் இன்பம்’ என்றான் லேவாதேவீக்காரன்.

‘மதுவும், விதம் விதமான மங்கையரும். இவற்றை விட்டால் இப்பூலோகத்தில் இன்பமே கிடையாது’ என்றான் சிற்றின்பப் பிரியன்.

‘சுகமான தூக்கத்திலேயுள்ள இன்பம் பிறிதொன்றிலுமில்லை’ என்றான் சோம்பேறி.

‘சிரங்கைச் சொறிவதிலும் பார்க்க மூன்று லோகங்களிலும் வேறு இன்பத்தைக் காண முடியாது’ என்றான் சருமரோகி.

நிகறவு

மனங்களின் போக்குகளும் அவை நாடும் இன்பங்களும்.

‘இவற்றுள் உண்மையான இன்பம் எது?’

இதன் உள்முடிச்சை அறிய முடியாத மகான் அலைந்தார்.

அப்பொழுது, ஒரு குடியானவன் நிலத்தைப் பண்படுத்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அவனைப் பார்த்து ‘இன்பம் எதிலே இருக்கின்றது?’ என்று கேட்டார்.

‘உழைப்பும் அதன் பயனுந்தான் இன்பம். உங்களுக்கும் ஒரு மண் வெட்டி தரட்டுமா?’ என்றான்.

மகான் சிந்தித்தார்.

குடியானவன் தன்னுடைய வேலையில் மூழ்கி விட்டான். □

நீதறவு - II

விமானங்களின் உறுமல்; டாங்கிகளின் அலறல்; குண்டுமாரிகளின் இரைச்சல்; துப்பாக்கிகளின் வேட்டு; ராணுவ வீரர்களின் ஜெயகோஷம்; செருக்களத்தில் வீழ்ந்து பட்டோரின் மரண ஓலம்; எல்லாமே கரைய, நள்ளிரவின் மகாமசானப் பெரு மோனத்திலே போர்க்களம் தவநிலை பூண்டது.

'ஜெட்' விமானம் ஒன்று, நொறுங்கிய இறக்கையை அசைக்க முடியாது, சத்தம் - பரிசம் - ரூபம் - ரசம் - கத்தம் ஆகியன இற்றுவிட்டனவோ என்ற வியாக்கலத் தெறிப்பில் 'கிறீச்' என மூச்சு விடுகின்றது. காலையில், சக்கரவாகப் புள்ளின் லாவண்யத்துடனும், கீதோபதேசம் பெற்ற சரமென வானத்தைத் துளைத்துச் சென்ற செருக்கும், அதன் பங்கமும்!

அதன் பெருமூச்சு, பலனையே விரும்பி, வெற்றியின் ஈடேற்ற முனைப்பில் தாக்குண்டு தாழ்ந்த டாங்கிக்குக் கேட்கின்றது.

'தோழரே! உன் ஜனன நாடு எது?'

'யார் நீ? என்னைத் தோழர் என்றா அழைக்கின்றாய்?'

'தோழர் என்று அழைப்பது உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் ஐயா என்று அழைக்கின்றேன். அதற்காக ஏன் கோபித்துக் கொள்ளுகின்றாய்?' என்று டாங்கி 'பஞ்சீலத்' தேன் வார்த்தைகள் குழைத்துப் பேசிற்று.

நிறைவு

'பழக்கத்தினால் ஏற்பட்ட முனிவு, அவ்வளவுதான். ஆசிய நாடுகளிலே ஜனநாயகத்திற்குப் பேராபத்து விளைவிக்க எத்தனஞ் செய்யும் கம்யூனிஸ சீனாவின் அகந்தையை ஒழிக்கப் படைக்கப்பட்டவன் நான். நடந்தேறியதை இன்னமும் என்னால் சுதாரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. பெங்களூரின் பிறந்த ஒரு சின்ன 'நாட்' விமானம் என்னைச் சுட்டுத் தள்ளிவிட்டதே'

டாங்கி மௌனம் சாதித்தது.

'உன் பேச்சு மூச்சைக் காணோம்; உனக்கு என்ன நோந்து விட்டது?' 'ஜெட்' விமானம் பரிவைக் குழைத்து உசாவிற்று.

'உன்னுடன் என்கென்ன பேச்சு? நீ ஓர் அமேரிக்கன். 'ஜாங்கி' முதலாளித்துவ - ஏகாதிபத்திய ஏஜண்ட். நீ புல்லியன். உலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வெற்றித் துவஜத்துடன் பீடுநடை போடுவதற்காக, நான் மகத்தான கம்யூனிஸ சீனாவிலே படைக்கப்பட்டவன். நான் புண்ணியன்.'

தொடர்ந்து, இரண்டும் சரமாரியான தூஷணங்களை உக்கிரமாகக் கக்கிக் களைத்து மௌனமாகின.

யோகியின் அடக்கத்துடன் மென் சிரிப்பொன்று அந்த மௌனத்தில் மிதந்தது.

'போர்க்களத்திலே சிரிக்கும் அந்தச் சேதனப்பித்தன் யார்?' என டாங்கி உறுமியது.

'உன் பொருந்தாச் சகாவான 'ஜெட்' விமானத்தை வீழ்த்தியதிற் கர்வமடையாது, உன்னால் வீழ்த்தப்பட்ட

தினால் வியாகூலம் கொள்ளாதிருக்கும் 'நாட்' விமானம் நான். யோகத்தில் நிலை பெற்று, வேண்டுகல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்து, வெற்றி தோல்விகளைச் சமமாக மதிக்கும் பக்குவம் பெற்றவன். உயர்வு, தாழ்வு கற்பிக்குஞ் சித்தத்துடன் இயற்றப்படும் கர்மம் புன்மையது. என் பிறப்பும், அதன் யோகமும், அதன் கருமமும். அது கர்மயோகம்! கர்மமே கிரியை. கர்மம் காமியமாகவும், நிஷ் காமியமாகவும் இருக்கலாம். காமிய கர்மத்தின் பயன், செய்வோன் வசத்தில் இல்லை. அஃது ஊட்டுவோன் வயத்து. நிஷ்காமியம் பணியிற் பற்றின்றியே செய்யாமலிருக்க மாட்டாது செய்து கொண்டிருப்பது. நாட்டுப் பற்று அவ்வகைத்து. பக்தி - விசுவாசம் - தியானம் முயற்சி என்பவற்றாற் கர்மம் திறைவுறுகின்றது. நாமும் ஆயுதம்; எங்களைச் சிருஷ்டித்ததாக நினைக்கும் மனிதனும் ஆயுதம். இந்த...'

'இந்த இந்துக்கள் பேசும் தத்துவம் நமக்குப் புரிவதே இல்லை' - 'ஜெட்' விமானம் முணுமுணுத்தது.

'இதைப் பற்றிக் கம்யூனிஸத்தின் கர்த்தாவும் தத்துவ மேதையுமான மார்க்ஸும் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை' என்றது 'டாங்கி'.

பாகிஸ்தான் இந்திய எல்லைப் போரிற் கடமை வீரனாகக் கலந்து, சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட 'நாட்' விமானம் கர்ம யோகத்தை இயற்றி, ஞானயோகத்திற் கலக்கலாயிற்று! □

தேயி

197

நீயத்

அது வேதியன் வீட்டு ஆட்டுக்குட்டி. கழுத்திலே கட்டியிருந்த மணி கிலுங்க, அந்த இன்பப் போதையிலே மயங்கி, வழி தப்பிவிட்டது.

நீண்ட நேரம் அலைக்கழிந்த அதை ஒரு புலி சந்தித்தது. இளந் தசையின் சுவை மனதிலெழ, புலியின் நாக்கில் தீருறிற்று.

“நான் வழி தப்பி வந்துவிட்டேன். வேதியன் வீட்டைக் காட்டுகின்றாயா?” என ஆட்டுக்குட்டி விநயமுடன் கேட்டது.

“தீ ஏன் வீட்டிற்குப் போகவேண்டும்?... உன்னை ஆண்டவன் எனது இன்றைய உணவாக அனுப்பியிருக்கின்றான்.”

“தீ முரட்டு மிருகமாக இருக்கின்றாயே... அன்புதான் வாழ்க்கையின் அடித்தளம். கொலை, ஆண்டவனால் வெறுக்கப்படும் பாவங்களுள் ஒன்று.”

புலி சிரித்தது; ஆட்டுக்குட்டி தொடர்ந்து பேசிற்று.

“புலால் உண்பதை மறுத்தலால் வரும் நன்மைகளைச் சொல்லுகின்றேன் கேள்... புல்லுங் குளகுஞ் சாப்பிட்டு வந்தால், சாந்த குணம் மேலோங்கும். சாந்தகுணமுள்ள மிருகங்களை மனிதர் பிரியமுடன் வளர்க்கின்றார்கள். உண்டிக் கவலையேயில்லை. அவர்களே வேளா வேளைக்குத் தருவார்கள். சாப்பிடுதலும், உறங்குதலும் என இம்மை

நியதி

யிற் சுகமாக வாழலாம்... மறுமையில், நித்திய இன்ப வாழ்வாம் சொர்க்கமும் கிடைக்கும்.”

புலி, முழுக்கமாகச் சிரித்தது.

“குட்டி ஆடே! வேதியன் வீட்டு வாசம் உன்னைக் கெடுத்திருக்கின்றது. தன்னைப் பிறருக்காக அழித்துக் கொள்வது உத்தம தியாகம். அதனால் சொர்க்கத்தின் கதவு திறக்கும். உனக்குச் சொர்க்க போகத்தைத் தரவல்லவன் நான்தான். தாவர பட்சிணியாக இருப்பதினால் நீ சோம்பேறியாகிவிட்டாய்; அடிமையாகிவிட்டாய். உன் கழுத்திலே தொங்கும் மணி உனது அடிமைச் சின்னம்... அடிமையான உன்னிடம் அஞ்ஞானம் குடிகொண்டிருத்தல் வியப்பன்று. என்னை ஞானாசிரியனாக ஏற்றுக்கொண்டு, என் பின்னால் வா. உலக உண்மைகளைப் போதிக்கின்றேன்.”

“நீ என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கின்றாய்.”

“அப்படியல்ல. நான் சத்தியஞ் செய்து தருகின்றேன். மிருகங்களுக்குப் பொய் பேசத் தெரியாது.”

புலி நடந்தது; ஆட்டுக்குட்டி பின்னாற் சென்றது.

“எங்கே செல்கின்றோம்?”

“அறிவுக் களத்திற்கு.”

சற்றுத் தூரம் நடந்ததும், புலி ஒரு மரத்தடியைக் காட்டிற்று.

மரத்தின் கிளையில், தலை கொய்யப்பட்ட ஆடொன்று தலை கீழாகத் தொங்கிற்று. இரண்டு மனிதர்கள் அதன் தோலை உரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

662

மரபு

அக்காட்சியைக் கண்ட ஆட்டுக்குட்டி கதறி அழுதது.

“ஏன் அழுகின்றாய்?”

“அந்த ஆடு என் அண்ணன். நேற்றுத்தான் வேதியன் இவர்களிடம் விற்றான்.”

ஆட்டுக்குட்டி தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்வதற்கு நீண்ட நேரம் பிடித்தது.

“ஏன் அவர்கள் தலையை வெட்டித் தோலை உரித்து எங்களை ஆக்கினைக் குள்ளாக்குகின்றார்கள்?”

“மனிதர்கள் தங்களுக்காகவே வாழும் சுயநலமிகள். தேவையில்லாத பகுதிகளைக் கழித்துவிட்டுச் சுவையான பகுதிகளை மட்டும் எடுத்து வேகவைத்துச் சாப்பிடுவார்கள்.”

“இந்தச் சித்திரவதைகளுக்குப் பின்னர் நெருப்பிலே வேக வேண்டுமா?”

நீண்ட நேரம் மெளனம் நிலவியது.

“குட்டி ஆடே என்ன யோசனை?”

“இந்த ஆக்கினைகளுக்குள்ளாகாமல் மறுமை இன்பம் பெறுவதே மேல். நீ என் ஞானாசிரியன்” என்று ஆட்டுக்குட்டி புலியை வணங்கி நின்றது. □

‘கதை இலக்கியத் துறையில் “உருவக் கதைகள்” என்னும் பகுதியும் உலக இலக்கியங்களில் ஒரு சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. கலீல் கிப்ரான், கொகோல், தாகூர், காண்டேக்ர் போன்ற பேரறிஞர்கள் உருவக் கதைகள் மூலமும் பெரும் புகழ் பெற்றுள்ளார்கள். தமிழில் உருவக் கதை முயற்சிகள் மிகமிகக் குறைவு. பல காலமாகவே பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது சில உருவக் கதை முயற்சிகள் நடைபெற்று வந்தாலும் அதில் முழு வெற்றி பெற்றவர்களாக யாரையும் குறிப்பிட இயலவில்லை... இந்தத் துறையில் தாய்த் தமிழகத்தை ஈழத் தமிழகம் மிஞ்சி விட்டதென்றே கூற வேண்டும். எம்.ஏ.ரஹ்மானின் பதினைந்து உருவக் கதைகளைக் கொண்ட ‘மரபு’ என்னும் தொகுதி 1964-இல் வெளி வந்துள்ளது. தமிழில் வந்த உருவக் கதைத் தொகுதிகளிலே இதுவே முதலாவது என்று தெரிகின்றது.

-பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன்
‘தமிழில் சிறுகதை’ என்னும் நூலில்

இலங்கை ரஹ்மானும், மலேசிய அறிவானந்தனும் தங்கள் உருவக் கதைகளைத் தனித்துவமான பாணியில் - தத்துவார்த்தப் பின்னணியில் - படைத்திருப்பதைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். ‘மரபு’ என்று ஒரே நூலாக உள்ள ரஹ்மானின் உருவக் கதைகள் பெரும்பாலும் மரபு வழியில் அமைந்த தத்துவ உருவகமாகும்.

பேராசிரியர் இர.ந. வீரப்பன்
மலேசியா